

Casal de la Pau - c/. Cervantes, 2 08002-BARCELONA

abril 89

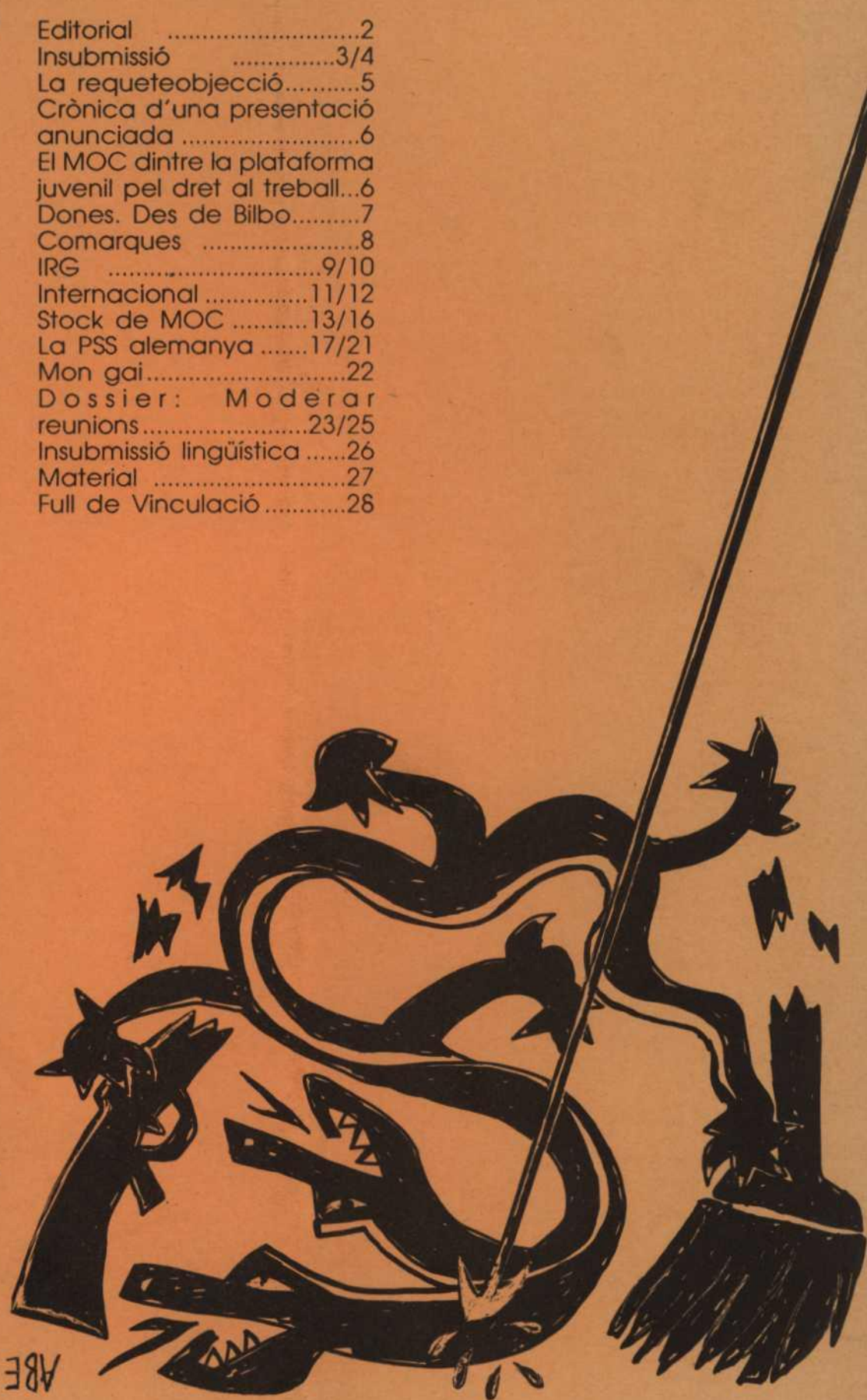
200 ptes

INDEX

Editorial	2
Insubmissió	3/4
La requeteobjecció	5
Crònica d'una presentació anunciada	6
El MOC dintre la plataforma juvenil pel dret al treball...	6
Dones. Des de Bilbo	7
Comarques	8
IRG	9/10
Internacional	11/12
Stock de MOC	13/16
La PSS alemanya	17/21
Mon gai	22
Dossier: Moderar reunions	23/25
Insubmissió lingüística	26
Material	27
Full de Vinculació	28

MOCADORO

informatiu per la lluita antimilitarista

EDITORIAL

PAIS VALENCIA:

MOC Valencia
Blanqueries, 4, 1
46003 Valencia

COMARQUES DE PONENT:

Consell de la Joventud
Edifici l'Escorxador Vell
Lluís Companys s/n
25003 Lleida

EMPORDA:

MOC L'Escala
Aptat. Correus 37
17130 L'Escala

MARESME:

MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:

MOC Terrassa
Consell de la Joventud
Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la
Konsciencobjetado
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:

MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3-2
08400 Granollers

GARROTXA:

Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal de Joventud
Torre Malagrida
Passeig de Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:

Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:

MOC Bellvitge
Prado, 12, 13-1
08907 L'Hospitalet

PENEDÈS:

MOC Baix Penedès
Local de la Joventud
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:

Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONÈS:

MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:

MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONES:

MOC Badalona
Casal de Joves, Dalt la Vila
Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

GIRONES:

ADAC
Auriga, 2
17004 Girona

MALLORCA:

Grup d'Objectors Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:

MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

No volem ser tòpics però amb aquest MOCADOR que teniu a les mans celebrem els 10 exemplars publicats. Tot i així encara i ha molta feina per fer, tant pel que fa al MOCADOR com pel que fa a la resta de la lluita antimilitarista.

Volem que el MOCADOR estigui carregat d'informació que us interessi i que us arribi a tots i a temps. I per això només calen dues coses: gent amb dedicació (poca o molta) i gent que estigui disposada a invertir els seus estalvis. Però per això ja hi ha el full de vinculació.

El Moviment, en plena campanya per la INSUBMISSIO, està més enfeinat que mai. Els diaris parlen dia si dia no de nosaltres; alguns observadors polítics coincideixen en valorar positivament com s'està portant a terme la campanya; cada vegada hi ha més insubmisos i aquests són alliberats pels mateixos empresonadors.... Però no ens hem

de deixar enlluernar per totes les victòries petites que anem assolint. Estan sorpresos de la nostra capacitat organitzativa i de lluita i de moment encara s'estan pensant cap a on escupir les seves alenades de repressió i violència política. Hem de continuar portant la iniciativa nosaltres, però hem d'estar a l'aguait i eixamplar el nostre camp d'acció. Hem involucrat a la campanya als moviments alternatius, als aturats/aturades, als treballadors/es socials, a alguns sindicats i partits polítics; cada dia que passa tenim el recolzament de més i més gent ("manifest contra la mili")... però cal que arribem més enllà: el paper dels INSUBMISOS és molt important; també hauriem de tenir present la història recent de l'objecció a la resta d'Europa (en aquest sentit us recomanem l'article de "La PSS alemana", que podria il·luminar els de l'Associació) i adonar-nos que tant des de l'àmbit comarcal com des de les campanyes internacionals podem aconseguir els nostres objectius.

Quan llegiu aquestes ratlles ja hi haurà hagut la tercera presentació d'insubmisos. Creiem que s'ha de continuar en aquesta línia i així tots plegats podrem tornar als orígens de l'objecció: la desobediència civil per aconseguir una societat civil de debò.

Abans d'acabar volem fer una observació: donada la periodicitat del MOCADOR alguns articles tenen una antiguitat de més de 3 mesos i potser queden una mica desfassats. Esperem comprensió; amb els actuals recursos humans i tècnico-econòmics la redacció no es pot comprometre a fer més virgueries però la propera vegada intentarem fer-ho millor.

Equip de redacció

CORRECTORS/RES: Txell Freixenet, Susanna Barquin, Josep Manel Fondevila, Albert Martínez, Miquel de Vic.

DIBUIXANTS: José Luis "Ray", Miquel de Vilamajor, Ferran Reig, Willy, Pau Bas, Jaume Suriol, Andreu.

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López, Pàtric, Oscar Polo, Oriol (el Fotògraf), Sergi Rodríguez, Jordi Muñoz, Gústinet, Manel Castañeda, Jesus Carrasco, Oscar Barberan, Antolí, Eugenio i corresponents i col·laboradors habituals.

TOTA LA FEINA BRUTA: Txell & Miquel S.A.

INSUBMISSIO, PAM A PAM.

NI MILI, NI P.S.S.: EL SERVEI PER A "PIXAR".

En aquestes línies voldria detallar, d'una manera esquemàtica, però prou completa, la cronologia dels aconteixements succeïts al llarg d'aquests darrers dos mesos, més que entrar a exposar, novament, el discurs de la INSUBMISSIO i els perquès d'aquesta postura. És evident que la INSUBMISSIO ha estat i és un fet que crida i camina. Pot ser que no estiguin reflectits tots els fets, actes o contactes. És probable que alguna traïdora amnèsia n'hagi esborrat alguns, però s'ha intentat de reflectir-ne els més significatius. A partir d'aquí fóra important d'analitzar el procés que s'ha dut en aquest temps d'enfrontament directe i nombros contra el S.M. i la P.S.S., fer-ne una lectura crítica i valorar-ne els resultats inicials per tal de poder anar trepitjant ferm al llarg dels propers mesos per tal que es puguin obtenir uns resultats positius que ens portin a una evolució satisfactòria per a poder aconseguir els nostres objectius.

Senyors, senyores, la INSUBMISSIO és, ja, servida

FEBRER '89

-Div. 13: (12h) Roda de premsa a l'Institut de Drets Humans de Catalunya. Es presenta als mitjans de comunicació l'estratègia d'INSUBMISSIO a la mili i a la P.S.S., així com l'imminent enfrontament.

-Diss. 18: A l'Ateneu Popular de (Barris té lloc l'anomenat "Ultim sopar" amb els insumisos a la mili de la 1era lleia. Hi assisteixen prop de 70 persones de diversos indrets i col·lectius de Catalunya.

-Dill. 20: Es presenten arreu de l'estat un total de 57 objectors insumisos al S.M.. A Barcelona, els 8 insumisos de Catalunya, ho fan davant del jutge Togat Militar: Ricardo Izquierdo Grima, al Govern Militar. Al mateix temps, el notari lliura al Jutge les 32 autainculpacions. A Bilbo són empresonats 3 dels Objectors: Joxin Etxearreta, Patxo Markoartu i Gorka Lopategi.

Dij. 23: La Guàrdia Civil deté a casa seva, a Iruña, a Juan José Armendariz.

Div. 24: Amb motiu d'aquest empresonament els objectors de Nafarroa es tornen a presentar al Jutge Militar de Burgos i, aquest, decreta la presó per a Gonzalo Mateo.

A la nit, Festa reivindicativa a les Cotxeres de Sants organitzada pel Mili-KK.

Diss. 25: En un diari de Catalunya apareixen publicades unes curioses declaracions del Jutge Togat Militar, Ricardo Izquierdo Grima, referint-se als insumisos que es presentaren el dilluns dia 20: "Solo el arrepentimiento i la integración a la disciplina militar les allanaria las circunstancias y rebajaria la condena (...). Les vi muy eufóricos. Yo no sé qué clase de individuos son cuando se lo toman así sabiendo que les va a caer un año de cárcel". I la cosa continua. A partir d'aquest moment en Ricardo Izquierdo esdevindrà una peça clau en els propers mesos. La seva actitud, declaracions i actes seran motiu de constants comentaris dins del Moviment d'Objecció i Antimilitarista. Un personatge talment tret d'una pel·lícula d'en Paco Martínez Soria dels anys 60.

Diu. 26: Cercavila a Barcelona. La concentració baixa de la Font de Canaletes fins al Govern Militar. S'exigeix la llibertat dels 5 objectors bascos empresonats.

MARÇ '89

Dimc. 1: (Mati) A Barcelona es tornen a presentar els 8 insumisos de Catalunya. En Ricardo Izquierdo decreta la presó per en Carlos Hinojosa, en Yon Sánchez i en Josep M. Moragriga que són conduïts a la Presó Model. En Mikel Otermin és detingut brutalment i el traslladen a la Caserna del Bruc. El Jutge militar diu que no ha enviat citació pels altres 4 insumisos i passa d'ells. Són: Ramon Arenós, Robert Soria, Xavier Quiroz i Antolí Purroy. A la resta de l'estat no es fa la 2ona presentació.

(vespre). Al llarg de tota la tarda intensos contactes i telefonades amb diverses persones: Síndic de Greuges, Grups parlamentaris i diputats, Director Gral d'Institucions Penitenciàries, Director de la Model, Comissió dels Drets Humans del Parlament de Catalunya, etc... Al vespre hi ha una concentració massiva davant de les dues presons. Es vol evitar, de totes totes, el trasllat dels presos a d'altres presons fora de Catalunya i es pressiona perquè le "autoritats" vetllin per la "correcta" situació dels empresonats. Evidentment, s'exigeix la seva llibertat immediata i sense càrrecs: Quin delictes han comès?

Dij. 2: En Mikel Otermin és traslladat a Saragossa. Primer a una presó civil i més tard a una caserna (presó) militar.

Div. 3: (20h.) Concentració davant de la Presó Model de Barcelona. Llançament de coets i petards i pintades als murs i a la porta principal de la presó. A la sortida dels familiars de la presó, després d'explicar quina és la situació dels 3 objectors empresonats, la policia carrega contra la gent concentrada.

Diss. 4: (19h.) Multitudinària manifestació a Barcelona. Es surt de la Plaça Universitat i es baixa fins al Govern Militar. Un èxit!!

Diu. 5: (mati) Concentració davant del cine Coliseum on en Narcís Serra intervé en un acte del PSC-PSOE. Enfrontament amb els gorilles psocialistes.

Aquest cap de setmana hi ha Assemblea Estatal del MOC a Madrid. És una Assemblea molt positiva i fructífera.

Dill. 6: (10:30) A Bilbo, és detingut a casa seva per la Guàrdia Civil l'Objector Insumis Juan Carlos Alonso per ordre del Jutge Militar de Burgos.

(migdia) És posat en llibertat provisional en Mikel Otermin per ordre del Jutge Militar de Saragossa. Curiosament des del dia 8 de Febrer el C.N.O.C. l'havia declarat Objector de Consciència. Conflicte

entre el Ministeri de la Guerra i el de Justícia: un jove no pot ser reconegut Objector pel C.N.O.C. un cop iniciat el S.M. (això diu la seva llei) i en Mikel va deixar la caserna on s'havia incorporat a fer la mili al cap d'un mes.

Dima. 7: (vespre) Arriba a Barcelona en Mikel Otermin.

Dimc. 8: El titular del Jutjat d'Instrucció n. 1 de Terrassa, Ramon Macià i Gómez, manifesta el seu suport als objectors insumisos.

La Universitat Autònoma (El Rectorat) decideix de suspendre i congelar el ser entitat segrestadora d'objectors per a fer la P.S.S., arran de les detencions dels objectors. En Carlos Hinojosa és estudiant de la UAB. Aquest acord haurà de ser ratificat per la Junta de Govern prevista pel dimecres dia 19 d'abril '89.

Dij. 9: 2ona presentació d'insumisos a la resta de l'estat. No hi ha cap detingut.

L'objector d'Iruña, Juan José Armendariz, és posat en llibertat provisional.

(vespre) Manifestació d'estudiants en solidaritat amb els objectors empresonats. Surt de la Plaça Universitat i arriba fins al Govern Militar.

Div. 10: La Junta de Personal dels Serveis Territorials de la Generalitat de Catalunya denuncia el vet que sufreix per part de la Conselleria de Governació que els impedeix utilitzar els medis de l'Administració pública catalana a l'hora d'enviar telegrams de suport als insumisos empresonats.

Dill. 13: (migdia) Són posats en llibertat en Carlos, en Yon i en Josep M.

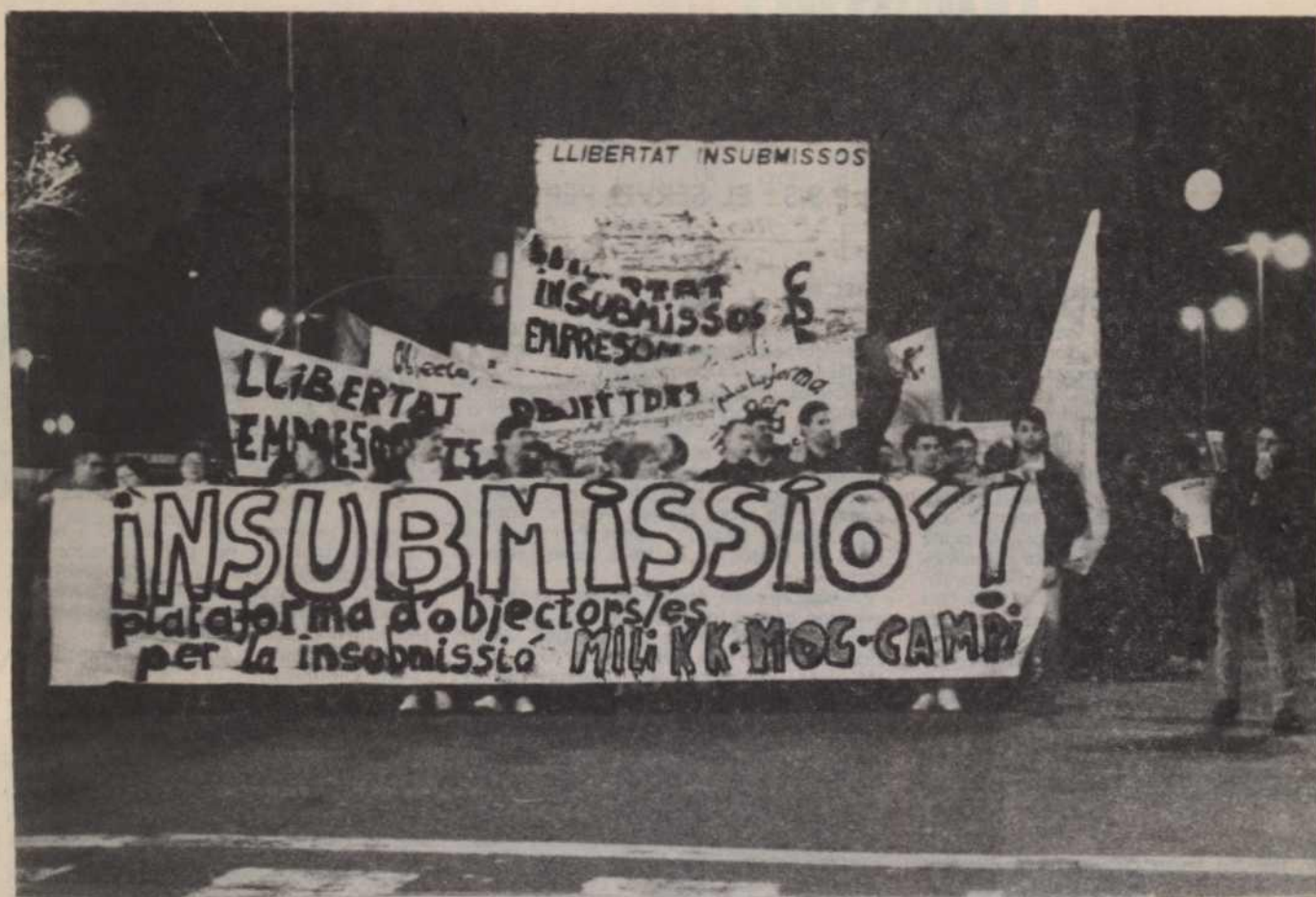
(18 h.) Roda de premsa al Casal de la Pau. L'eufòria és evident.

Dima. 14: (19 h.) Acció al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona on la Ministra d'Afers Socials, Matilde Fernández, pronuncia una conferència sobre "El Plan Nacional de la Juventud". Es desplega una pancarta al seu davant i se li llegeix el "Manifes! Contra la Mili". S'exigeix la llibertat dels objectors bascos empresonats a El Ferrol. Forts aplaudiments per part del públic assistent a la conferència.

El Jutge Ricardo Izquierdo torna a aparèixer a escena. Aquest cop és per incoar in expedient disciplinari contra el company advocat Francesc Arnau i Arias per dues frases escrites en el recurs que va presentar l'Arnau, redactat també per en Yon Sánchez. S'inicia una enviada massiva de declaracions de suport, reproduint les mateixes frases que han estat el motiu de l'expedient. La situació encara no és resolta i cal continuar els actes de solidaritat vers en Francesc Arnau.

Dimc. 15: El Ministre Narcís Serra declara al Congrés dels diputats que ha donat ordres als Fiscals Togats Militars que no dictin presó preventiva als insumisos al

S.M., Així mateix, ordena que no es faci vestir l'uniforme militar als objectors que encara estan empresonats.

Al mateix temps, a Madrid, hi ha una asseguda d'objectors davant del Congrés. Són detinguts.

En Narcís també és notícia pel boicot que els tècnics informàtics de l'estat espanyol li manifesten al no assistir a la conferència d'inauguració de la Convenció Informàtica Latina (CIL-89). Els tècnics es neguen a participar en projectes militars o a "escriure programes de ordinador para la guerra".

Div. 17: Són posats en llibertat provisional 4 dels objectors bascos empresonats a El Ferrol. En Gonzalo Mateo, però, segueix a la presó. El Jutge Militar desestima la petició de llibertat provisional sol·licitada pel Fiscal.

Diss. 18: Es penjen a les Rambles de Barcelona una quinzena de pancartes exigint la llibertat de l'objector i contra la mili.

Dimc. 22: En Gonzalo Mateo és posat en llibertat provisional. És el darrer objector que estava empresonat.

Div. 31: Són cridats a tot l'estat un total de 49 objectors per a iniciar la P.S.S.. L'Ajuntament de Barcelona, Àrea de Juventut, ha citat als 5 primers objectors catalans per a fer la P.S.S.. La seva feina: "EL PROJECTE JOVE".

Al llarg d'aquest any sembla ser que el Ministeri de Justícia vol cridar a un total de 500 Objectors.

ABRIL '89

Dima. 4: (11h.) A Barcelona els/les autoinculcats/des es presenten davant del Jutge Militar en un acte de ratificació de la seva postura.

Dimc. 5: El senyor Oliva, Director de la "Oficina para la Prestación Social Sustitutiva" va a Barcelona per a signar dos convenis amb dues entitats catalanes que estan àvides de segrestar objectors per a

fer la P.S.S.. Al matí és amb el Consorci Hospitalari de Catalunya i a la tarda amb el Consell Nacional de la Juventut de Catalunya (C.N.J.C.).

Els Ajuntaments de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant aproven una proposta perquè els joves que visquin en zones nuclears puguin fer el S.M. o la P.S.S. realitzant tasques de Protecció Civil.

Dij. 6: (10:30) Roda de premsa als locals de Justícia i Pau. Els dos Insubmisos a la P.S.S., en David Pérez i en Marc Soler, es presenten als mitjans de comunicació amb el suport d'un representant sindical de CC.OO. de l'Ajuntament de Barcelona. Més tard manifesten, als locals de l'Àrea de Juventut, la seva negativa a incorporar-se a fer la P.S.S.. Juntament amb ells, unes 30 persones titulades en l'àmbit del treball social presenten una instància sol·licitant les places dels objectors.

Diss. 8: 3eres Jornades preparatòries per a la Insubmissió als locals del Centre d'Estudis Joan Bardina (Barcelona).

Dima. 11: El Ministre Narcís Serra declara al Congrés dels Diputats (Comissió de la Guerra): "La mili obligatoria es una conquista democrática". I es queda tan satisfet.

(19 h.) Acció al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona on el conseller de Benestar Social, Antoni Comas, dona una conferència. La Policia Municipal i els gorilles de seguretat desallotgen els objectors/es, trenca la pancarta i no deixa llegir el manifest de denúncia també a la Generalitat de Catalunya per col·laborar activament a consolidar la L.O.C. en assumir les competències, voluntàriament, d'organització de la P.S.S. a Catalunya.

Dimc. 12: Unes 50 persones aturades es presenten al registre de l'Ajuntament de Barcelona per presentar més de 60 instàncies en les quals es demana el lloc de treball que l'Ajuntament té assignat als Objectors.

Dij. 13: A Madrid, la Guàrdia Civil deté a l'objector José Martín Igual. És Objector a mitja mili. És traslladat a la Presó d'Alcalá de Henares.

Div. 14: Es pinten totes les seus de la Creu Roja a Barcelona, Santa Coloma de Gramanet, Badalona, Hospitalet..., i a d'altres ciutats i pobles de Catalunya. L'eslògan comú és: "La Creu Roja segresta els objectors: Rebel·la't amb causa. INSUBMISSIO!".

dill. 17: (11 h.) Presentació dels insubmisos de la 2ona lleva arreu de l'estat davant dels corresponents Jutges Militars. A Barcelona es presenten els insubmisos de Catalunya altre cop davant del Jutge Ricardo Izquierdo.

El nombre d'insubmisos ha augmentat arreu de l'estat. A Catalunya són 13 objectors, més els 4 insubmisos de la 1era lleva que no foren empresonats. En total, el senyor Ricardo Izquierdo Grima rebé la visita de 17 objectors insubmisos al S.M. Cosa fina "Ricardito".(*)

Bè, doncs, la qüestió resta aquí plantejada. Els fets parlen per si sols. Fora important de cara al proper MOCADOR d'entrar a valorar tots aquests fets i els que vagin succeint a partir del dia 17 d'abril. S'esperen, evidentment, col·laboracions i posicionaments per als propers articles.

Res més, només acabar amb un fragment de la lletra d'una cançó del grup El Último de la Fila, una mica retocada per a l'ocasió:

"Me siento hoy como un halcón, llamado a las filas de la Insubmisión".

Jordi Muñoz i Burzón
MOC - Barcelona

(*) Nota de la Redacció: En el moment de tancar l'edició del MOCADOR 10 només es sabia que a Barcelona s'havia tancat a la Presó Model a Marià Sants.

El CNOC em va reconèixer com a objector el dia 26 de novembre de 1985, igual que va fer amb tots els que vam presentar "la declaració col·lectiva" aquells anys. Des d'aleshores, fins ara, he anat fent tot el que he pogut, mantenint-me en la línia de la col·lectiva.

Quan va arribar la història de la reobjecció, vaig pensar que no colaria (tot i que encara no hi ha res segur), i vaig presentar un instància al CNOC, amb data del 14 de març del 1988, on sol·licitava l'ANUL·LACIÓ del meu EXPEDIENT D'OBJECTOR per RAONS PROFESSIONALS I FAMILIARS GREUS. Em van aprovar aquesta petició el dia 11 de juliol de 1988, i un parell de mesos després, el 17 de setembre de 1988, m'acceptaven a les llistes de les properes lleves, a Lleida.

Jo pensava que em sortejarien aquell mes de novembre, i que m'hauria d'incorporar al servei militar a principis del 89, però no ha estat així, sinó que, en aquest cas, han mantingut la data i lloc de destí del meu primer sorteig, l'any 1980. Total, que m'havia d'incorporar a Vitòria el 27 de novembre de 1988, però encara sóc a casa. O sigui que sóc pròfug. Penso que aquests mateixa història s'ha repetit en 4 o 5 casos més arreu de l'estat.

Ara continuo treballant amb l'equip de companys i companyes de Lleida, i de la resta de Catalunya, i si la salut m'ho permet, i no m'enyampen abans, tinc la intenció de presentar-me el mes de febrer, amb la resta de companys. Aquí a Lleida també estem preparant una campanya de solidaritat amb els presos, amb els insubmisos i pel ple reconeixement de l'objecció de consciència.

Penso que aquesta maniobra meua pot ser més o menys criticable, interessant o convenient en la situació actual de lluita, però aquesta possibilitat pot aportar una alenada d'aire fresc:

-per una banda, veig important que augmenti el nombre d'insubmisos. Tot i ser important la data de febrer, ho és també el fet que continuï en les properes lleves, que vinguin reforços.

-Es una possibilitat per a tots aquests que us trobeu enyorats, paralizats o amnistiats. La veritat és que m'ho he pensat força abans de publicar-ho, potser com una estratègia no tingui massa consistència, però almenys podrà servir per obrir una mica de debat

i sobretot donar coneixement d'una situació nova i amb possibilitats.

-Cal fer un seguiment del possible desenllaç de la reobjecció, cosa que determinaria un replantejament estratègic. Però hem de pensar que això és possible que es retardi i que, mentre, de cap manera no hem de paraitzar l'augment d'insubmisos.

-Com que són tan llestos podrien ensumar-se la jugada, i fins i tot aquest escrit podria fer saltar la llebre, però què hi farem!. De tota manera, penso que aquesta possibilitat és més dissimulada que la reobjecció, més encara si s'envien instàncies amb text diferent i de manera gradual. Seria molt important censar tots aquells que l'enviïn abans de saber la resolució.

-Als components del CNOC els costaria d'endevinar quines peticions són sinceres i quines van "amb segones", és clar que en molts casos ja tindrien el precedent de la reobjecció. Tot i amb això, la denegació d'aquesta sol·licitud no seria tan justificable, per part del CNOC, com ho és la reobjecció. I si mirem les xifres, pràcticament la totalitat de les peticions normals per passar d'objector a disponible per a la mili han estat acceptades.

Canviant una mica de tema, i practicant la ciència-ficció, penso que tal com estan les coses, no se'ns empresoni, o almenys en massa. Vull dir que pot ser una situació llarga i hauríem de ser-ne conscients.

És vital la xifra d'insubmisos, però ho és també de la gent que ens ha de donar suport. Hem de tenir en compte les possibilitats que aquesta situació ens ofereix: transmetre les nostres reivindicacions, els nostres drets, evitar al màxim la repressió, aconseguir la llibertat dels empresonats... són coses que considero útils i necessàries, i que hauran de currar els i les que tinguin les mans i els peus lliures. Hi ha pastís per a tots!

Precisament, donat que aquest assumpte pot ser molt llarg, i sobretot si el cansament no ens guanya, no estaria gens malament de pendres-s'ho amb una mica de filosofia, tot sabent assaborir el fruit de les reivindicacions, que encara que no siguin avenços espectaculars en l'abolició de la conscripció si que n'hi haurà d'altres: maduresa i enfortiment del Moviment, augment de la conscienciació de la gent... fites que són els fonaments indispensables per als canvis socials fermes.

També pot passar que a causa de la intensitat del moment s'afuixi en altres aspectes i campanyes antimilitaristes; ho caldria evitar sempre que es pogués.

I ara amb això de "canvi d'any, canvi de vida", potser, si ens augmentessin el sou, ens podríem plantejar la qüestió de la PSS, no?.

Per un món més humà i just, per la nostra felicitat i harmonia amb tot el que ens envolta, us saludo, i fins ara.

Antolí Purroy MOC de Ponent.

des del sud

CRONICA D'UNA PRESENTACIO ANUNCIADA PAIS VALENCIA

El 20-F ja era. Poc a poc, cap a les onze del matí, grups de jòvens (i no tan jòvens) anàvem acostant-nos a l'Albereda. Propera l'hora assenyalada, els periodistes escriviem al voltant del que Josep i Ramon, una mica neguitosos, anàven dient (i és que el moment no era "moc" de titot). Com havíem planejat, tots dos amb l'advocat i la premsa anirien a donar el "bon dia" al jutge togat militar (amb alguna muda de repost, és clar). La resta, una cinquantena de persones encarregades del recolçament, esperarien a l'Albereda per a després armar el "sarao", ja que si haguéssim anat junt als dos insumbissos serien els "milltronxos" els que ho fessen amb nosaltres.

Una mitja hora esperàrem. Després i a so de pau amb la pancarta "Ni mili ni P.S.S., Insubmissió!" ens vàrem apropar a la façana de l'edifici on eren els dos insumbissos. Entre gràcies i cançonetes passava el temps.

De sobte, va córrer la veu que no els empresonaven. Tots anàvem mentalitzats amb el contrari, inclosos Josep i Ramon, però va voler la burocràcia d'aquest país (o el "polítiqueo") que a les dotze i mitja sortiren la parella "sana i salva".

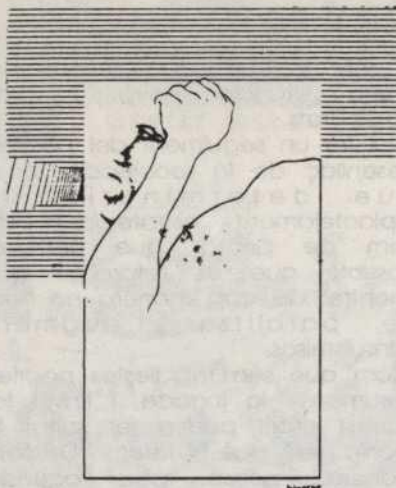
La història sembla prou xafardera. Una vegada dins i després d'haver parlat amb el jutge, aquest ens va dir que no hi havia cap ordre de recerca i captura contra tots dos (encara que sis mesos abans d'aquesta data la Guàrdia Civil va anar a casa d'en Ramon per detenir-lo per pròfug), i amb aquesta situació era impossible empresonar-los. Això sí, estigué molt caballerós, dóna la mà a en Josep i en Ramon i els va dir que si era cert el que deien, els tancaria.

Després d'aquest esdeveniment i amb l'ambigüitat creada per les notícies que reblem de tot l'estat, l'Assemblea d'Insubmissos del País Valencià hem convocat una "marxeta" per al proper 3 de Març que finalitzarà davant de Capitanía, així com una bona empaperada i pintada que deixe bonica la ciutat de València per les Falles.

I això és tot, entre el foc i el fum que ens ve de la festa, més festa.

Salut i insubmissió.

MOC - València

EL MOC DINTRE LA PLATAFORMA JUVENIL PEL DRET AL TREBALL

El 4 de novembre de 1988 neix a la ciutat de València el que hauria d'ésser aglutinador d'organitzacions juvenils de caire sindical, polític i social, la Plataforma Juvenil pel Dret al Treball, com a iniciativa unitària en un front de lluita comú: l'enfrontament al dit "Plan de empleo juvenil (PEJ)" que el govern del PSOE pretenia i pretén implantar. Així doncs, i sota la iniciativa dels sindicats de classe, organitzacions amb diferents interessos i sentits d'existència veuen la necessitat d'unir esforços en front a un govern i un sistema que, com diu el Manifest de la Plataforma, provoca que "avui afrontem el ser jove amb el temor i l'inseguretat davant l'endemà. El nostre futur, el nostre desenvolupament integral com a persones està bloquejat: es prolonga sense fi el moment d'adquirir responsabilitats socials; s'ens du cap a la marginalitat, cap a l'alineació; la dona jova s'assabenta de com se li tanquen les portes de la independència; la situació econòmica reforça les opinions conservadores i obertament reaccionàries al voltant de la família i la sexualitat; la repressió s'exerceix de forma indiscriminada contra els joves; la droga és, cada vegada més, el refugi artificial per a molts joves; la "mili" i el no reconeixement ple del dret a l'objecció de consciència obliga als joves a sofrir durant un any o més un segrest legal en condicions denigrants; a més a més, la desocupació és el problema de la majoria."

La resposta mobilitzadora no es va fer esperar, i així eixirem al carrer els dies 24 de novembre i el 1 de desembre. I, consegüentment, totes aquelles

organitzacions juvenils, sota la força de la Plataforma que les uneix, afrontaren la jornada de lluita del 14-D. Entre aqueixes organitzacions es troba, evidentment, el MOC qui, des de bon principi, participa activament en el desenvolupament de la Plataforma. En un cridament unitari d'aquest tipus i, moltes vegades, enfrontat, el moviment més representatiu i unitari de la joventut antimilitarista no podia ser absent. Més encara, i açò és quelcom que hauríem de tenir molt present, mai la lluita antimilitarista, i pacifista en general, pot quedar desvinculada del que és la globalitat de l'enfrontament a un sistema que juga amb moltes baralles. Si les agressions són globals, les respostes hauran de ser també globals. Per això, si bé al principi el paper del MOC a la Plataforma era més aviat d'observador i recolant els sindicats, puix difícilment el MOC pot dur iniciatives en el terreny laboral, ara, quan la Plataforma és en procés de consolidació i planteja ser el punt de referència per al moviment juvenil i reivindicatiu, els objectors de consciència que, a més d'objectors, són joves amb problemes laborals, socials i de discriminació com tot jove, han de considerar-se ja no tan sols organització que "recolza" sino, més encara, part integrant de la mateixa.

Tots els que som en moviments organitzats coconeixem la desmobilització, la desideologització generalitzada en que es troba la joventut, una paradoxa si observem les agressions a que el jove és sotmès: és responsabilitat doncs de TOTS ajuntar esforços per tal de que cada vegada hi hagin més joves organitzats, més joves objectors, més joves feministes, més joves sindicalistes. I això no ho aconsegueix cap moviment ni organització a soles; ho aconsegueix la unitat.

La Plataforma Juvenil pel dret al treball P.V. enceta a hores d'ara una campanya dita "Els joves pel dret al treball", campanya fonamentalment informativa en la qual es faran debats i assemblees en els barris (Associacions de veïns) i en centres d'ensenyament (instituts i universitats). Tot açò en el camí de constituir plataformes juvenils mobilitzadores i reivindicatives per tot arreu. Bé doncs, aquí ha de ser el MOC per a, juntament amb les altres organitzacions, informar els joves de perquè no volem fer mili ni PSS, de perquè la PSS és una violació dels drets laborals a més d'un segrest igual que la mili, de perquè cal, en definitiva, ser

LA "WAR RESISTER'S INTERNATIONAL" (1) (Internacional de Resistents a la Guerra)

Aquest, és el primer de dos articles en els que intentarem explicar una mica què és la Internacional de Resistents a la Guerra - IRG-WRI (Ideologia, funcionament i el tipus i abast de les seves lluites). Amb això pretenem que els lectors del MOCADOR coneixin l'organització antimilitarista internacional on està vinculat el MOC.

Introducció a la IRG

Començarem per la seva declaració, principi i base de l'organització: **"La guerra és un crim contra la humanitat. Jo, doncs, em comprometo a no recolzar cap tipus de guerra i a esforçar-me per l'eliminació de totes les causes de la guerra".** Aquests és la consigna que agrupa als antimilitaristes d'arreu del món. La I.R.G. es va fundar a principis de segle (després de la 1era guerra mundial i per a evitar-ne una altra, cosa que no aconseguí). Desde llavors, la presència de l'organització i les seves campanyes d'abast molt gran han influenciat profundament a individus i col·lectius, que després han tingut influència en el curs de la història.

Pacifisme

Avui dia aquest terme ha arribat a ser poc clar (fins i tot els militars s'anomenen a ells mateixos guardadors de la pau!). Parlar de Pacifisme a la I.R.G. significa parlar d'Antimilitarisme i parlar d'Antimilitarisme comporta tenir clares i ben definides una sèrie d'idees que comparteixen els seus membres. En primer lloc s'hauria de tenir clar que no es tracta de "preservar la pau" donat que no hi ha tal situació en el planeta. Més aviat és el contrari, **es tracta d'acabar amb les guerres i per tant amb les seves causes**, la qual cosa ens porta a lluitar contra els pilars del/s sistema/es actual/s - començant pel militarisme - és a dir, a lluitar per un canvi radical de la societat. Com s'ha de tirar endavant aquesta lluita? En aquest sentit es comparteix el pensament de que els mitjans i les finalitats sempre estan relacionades. Que els objectius estan irrevocablement lligats a la manera en que nosaltres actuem envers ells. Per tant, si per aconseguir un altre

tipus de societat (més justa, veritablement democràtica, etc.) utilitzem uns mètodes que es contradiuen amb aquesta, en realitat, ens allunyem de l'objectiu. No es tracta tampoc de pretendre un paradisiac món sense cap mena de conflictes, seria absurd, però sí de tenir clar la manera de resoldre'ls. Això comporta, desde la postura antimilitarista, sostenir que **la guerra i la violència no són la manera de resoldre conflictes**. Tot i que desde diferents posicions se'ns vulgui fer creure que són l'única manera de mantenir "l'equilibri", alliberar els oprimits i proveir seguretat, l'experiència demostra que en els conflictes armats la seguretat i la llibertat desapareixen i els oprimits són els que més pateixen.

El pacifisme és, desde la I.R.G., una recerca contínua i permanent. Una recerca en l'anàlisi de les situacions polítiques en les estratègies a llarg termini i en les idees de campanya.

La importància de la resistència individual

A la I.R.G. es dona un importància gran a l'actitud individual, a que cada persona prengui la responsabilitat d'actuar segons els seus principis. En concret, la resistència a la guerra comença sovint com una decisió personal. Per exemple, la negativa a anar al servei militar o a pagar el percentatge d'impostos destinats a l'exèrcit o a comprar joguines bèl·liques. Postures com aquestes necessiten molts cops que la gent actui amb molt coratge, per això, **una de les tasques bàsiques de l'organització és donar suport als resistents**. A més del recolzament material (quan és necessari) i polític (pressions als governs, campanyes d'alliberament), desde la I.R.G. s'intenta sempre donar el màxim de publicitat a les accions individuals de resistència. Aquests publicitat, a part de protegir a la

wri-irg

persona implicada, serveix per a encoratjar a d'altres i fer augmentar el moviment tant a nivell local com internacional.

L'acció Col·lectiva

Aquesta és, de fet, la manera com s'enfoca la lluita política desde d'organització. És clar que un canvi social significant només tindria lloc si molta gent comencés a resistir-se al sistema actual (desobediència civil) i a crear alternatives (Societat Civil). Per tant es dona molta importància a la força col·lectiva sense oblidar les contribucions personals de cada individu. Per exemple, la no-cooperació necessita ser nodrida i organitzada de forma individual a la vegada que col·lectiva.

Una xarxa internacional

Encara que les accions de resistència a la guerra es donen a qualsevol racó del món no són gaire conegudes enlloc. Ni als governs ni, moltes vegades, als interessos polítics constituïts com "l'oposició" no els interessa donar a conèixer les iniciatives populars de resistència i lluita (v.gr. Palestina, El Salvador, etc. etc.). Per això una de les funcions principals de la I.R.G. com a organització internacional és mantenir un canal propi de comunicació, permetent la comunicació entre els resistents i evitant l'aïllament de cap lluita.

Així la I.R.G. constitueix una immensa xarxa internacional a través de més de 80 països dels 5 continents. Això permet tenir una visió molt més global on les lluites dels diferents llocs "ensenyen" i influeixen a d'altres (per exemple la Insubmissió a l'estat espanyol). Aquesta estructura internacional és tanmateix una declaració política. Mentre que desde la I.R.G. es valora la força que la gent pot guanyar pel fet de viure en una estructura social que personifiqui la seva identitat cultural, es veu, per contra, a la nació-estat una de les causes de la guerra. Desde l'organització es vol: "promoure una autonomia descentralitzada sense plantar llavors de l'aïllament i la manca de defensa i tobar maneres d'encoratjar i recolzar l'autodeterminació entre les persones en una atmosfera d'internacionalisme, on les fronteres no siguin barreres".

El present

La lluita antimilitarista reflexa com la naturalesa de la guerra ha canviat i tot el que s'ha après sobre la institució política del militarisme. Sota l'amenaça d'armes nuclears i guerres galàctiques **el pacifisme i la lluita noviolenta han esdevingut indispensables per a la supervivència del planeta.** Així mateix, les anàlisis fetes desde l'antimilitarisme a la I.R.G. han portat a destacar certs aspectes de l'actual conglomerat socio-polític-econòmic (relacions de dominació, l'economia de guerra, el racisme, el sexisme). Es valora que, encara que l'argument pacifista sembla convincent, la tasca per la pau i el desarmament per part de la majoria de població és superficial i esporàdica, i això, quan no hi ha el generalitzat sentiment de conformisme.

El repte que de forma general es planteja a la I.R.G. és: **"despertar l'esperança i donar poder a la gent per a crear noves alternatives..."**

La Resistència al Servei Militar

El suport als joves que es neguen a fer el SM sempre ha estat la tasca central de la I.R.G. Va ser aquesta organització la que va posar l'objecció i els drets dels objectors a l'agenda de les Nacions Unides on finalment es va reconèixer l'O.C. com a un dret humà fonamental.

Per exemple la I.R.G. va jugar un paper important en el ressò de la campanya entorn a

Pepe Beunza (1971 a l'estat espanyol), creant forces pressions internacionals al govern del moment.

Un cas interessant és el suport que l'organització dona a la campanya per l'abolició del reclutament forçós a Sudàfrica (End Conscription Campaign). En concret, i gràcies a la I.R.G., aviat rebrem la visita d'un objector sud-africà; així coneixerem de primera mà les relacions entre l'O.C. i la lluita Anti-Apartheid.

Un altre exemple seria la Campanya pels Presoners per la Pau que es fa desde 1956. Cad 1er de desembre l'oficina de la I.R.G. a Londres publica i distribueix un llistat dels "resistents" que inclou a objectors a la mili (i en els darrers temps Objectors/es fiscals) i a activistes pacifistes d'arreu del món.

Propòsits més amplis de resistència

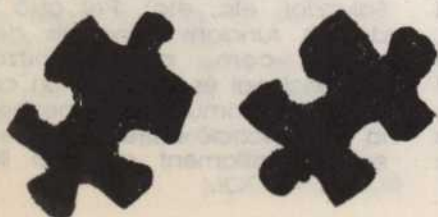
Des de la I.R.G. es valora que les condicions dels objectors, en general, està millorant i que al mateix temps la naturalesa de la guerra es va fent més tecnològica, coses que fan pensar en la restricció progressiva de la lluita de

l'O.C. al servei militar. Al mateix temps es resalta que el militarisme es troba integrat molt més insidiosament en les nostres vides. L'economia depèn en gran mesura dels contractes i despeses militars i la cultura està farcida d'imatges i símbols militars.

Això comporta per l'organització que hagi de buscar i obrir noves perspectives de lluita i resistència individual i col·lectiva. En aquesta línia es va organitzar el febrer de 1987 un seminari sota el títol: "Rebutjant preparacions per a la Guerra: Objeció de Consciència i Nocooperació". Aquest esdeveniment, copatrocinat pel Grup Arc de Sant Martí del Parlament Europeu, va agrupar tota classe de "resistents". A més d'Objectors al SM, s'implicà gent que ha deixat la seva feina a la indústria militar, científics que han renunciat a contractes militars, objectors fiscals i gent que ha declarat les seves comunitats com a zona no nuclear. Es considera a la I.R.G. que l'informe del simposium hauria de ser un punt d'inici per a redefinir el que s'anomena "les implicacions més àmplies de l'Objeció de Consciència".

En el proper MOCADOR us explicarem la implicació de la I.R.G. en temes com: Objeció Fiscal, Educació per la Pau, Dona i antimilitarisme i altres formes de lluita antimilitarista...

Sergi. R. Nijpjes.
Traduccions: T. Brunet.

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

ALEMANIA OCCIDENTAL

**CAMPANYA CONTRA LA
CONSCRIPCIO I CONTRA
SERVEIS OBLIGATS PER L'ESTAT**

El 26/27 de novembre hi va haver una trobada estatal de diverses organitzacions i moviments per tractar el tema de la conscripció. Es volia preparar una base per a la campanya contra la conscripció. Hi van participar unes 25 persones de diferents associacions regionals de la DFG-VK (Associació Alemana per la Pau - Unió de Resistents a la Guerra), de la FöGA (federació de grups d'acció no-violenta), de la SODZDL (organització autogestionària dels prestacionistes) i totes les associacions que ara mateix preparen una campanya contra els treballs forçats, la IDK (Internacional de Resistents a la Guerra), grups d'insubmisos i els Verds.

L'objectiu de portar a terme una campanya contra la conscripció va ser constatada desde diverses postures, cosa que ja va quedar reflexada en l'ordre del dia.

El divendres a la nit es va presentar un programa cultural amb textos literaris i polítics de Tolstoi, W. Benjamin, Wolfgang Borchert i Canetti entre d'altres. Aquests textos describen la figura del soldat com la d'un expert per matar políticament legítimament en totes les formes de dominació. La figura de l'expert uniformat que ha jurat obeir i que fa servir la violència legítimament és el resultat concret de la submissió; aquesta figura garanteix l'opressió i per tant la deshumanització. L'abolició de la conscripció és un acte humanitari, que lliura a tots els joves en edat militar, a tots els que estan presionats per la llei per fer la mili. És un pas cap a una societat desmilitaritzada.

El dissabte es van tractar els aspectes polítics i històrics del tema. Aquí hi ha bastanta ignorància i també molta llegenda. Queda clar que havia existit un exèrcit de conscriptes. **Democràcia i conscripció sense relació històricament justificable**

Tampoc hi ha entre democràcia i conscripció una afinitat històricament justificable (els assumptes militars sempre han tingut prioritat abans de la democràcia), la conscripció com un "intent d'estructurar l'exèrcit democràticament" mai ha sigut real, solament era una forma de reclutament, que porta a l'ampliació de l'antic exèrcit de mercenaris. No eren qüestions democràtiques les que importaven per a les crides, sino que la forma del reclutament depenia sempre de les quantitats requerides per l'exèrcit; mai pel nombre de joves de la lleva. Això seria important si es tractés d'una educació per a la autodefensa. Els conscriptes són el complement dels mercenaris i els soldats voluntaris.

Es fa pal·lès a nivell mundial un reforçament de la burocràcia i una progressiva militarització dels estats. La campanya contra els serveis obligatoris per l'estat esta relacionada amb la lluita pels drets humans. La conscripció com a norma jurídica és una violència estructural i una burocratització militarista de la societat. Si es viola aquesta norma jurídica es porten a terme mesures de repressió que arriben a la violència directa contra les persones. Els prestacionistes formen part d'aquest sistema com una peça més en el concepte universal del militarisme.

Amb la campanya contra la conscripció i contra els serveis obligatoris per l'estat es toca indirectament un altre problema del militarisme.

Aquí no es tracta de la conscripció en el sentit instrumental-institucional, sino del que és militar dintre del que és polític, de la simbiosi del poder de l'estat amb ús de la força, perquè no són els militars els que imposen a la política les seves solucions, sino la classe política la que pensa sempre en categories militars.

L'abolició de la conscripció actualment és un pas cap al desarmament unilateral al que l'han de seguir molts més, fins al desarmament unilateral en el sentit de la renúncia unilateral a l'exèrcit.

El diumenge aquests extractes de la discussió van ser el substracte per als supòsits pràctico-polítics. El consens era treballar sobre aquestes bases teòriques, històriques i polítiques sobre la conscripció universal. A més es tractava d'organitzar treballs de solidaritat i fons pels objectors insubmisos, però sobretot de realitzar un debat polític per l'abolició de la conscripció i els treballs imposats per l'estat. La següent trobada es va proposar pel febrer d'enguany.

Per més informació de la campanya:

Internationale der Kriegsdienstgegenerinnen e.e. (IRG), Berlin, nersenaustrasse 2, 1000 Berlin 61.

FINLANDIA

EMPRESONATS PER UN ANY

A l'octubre del 1988, 14 insubmisos restaven a les presons finlandeses. Altres 24 seran empresonats aviat i 35 esperen judici.

Una nova llei d'objecció de Consciència es va començar a aplicar a començaments del 1987. Degut a la seva convicció, un número creixent de joves troba la necessitat d'haver de rebutjar la prestació alternativa, la forma i el contingut de la qual foren militaritzades per la llei. La prestació alternativa fou allargada de 12 a 16 mesos i connecta amb la defensa nacional, incloent-hi feines de primers auxilis, bombers, etc. A més ara per ara s'apliquen les mateixes regulacions i mesures punitives tant a conscrites al servei militar com als serveis substitutoris.

El codi militar finès no fa excepcions en cap grup específic, llevat dels insubmisos. l'excepció més considerable és que les condemnes mal són suspeses. Habitualment un primer crim obté una suspensió de condemna, sempre i quan aquest crim no sigui considerat prou seriós com per posar en perill la llei i l'ordre. També un primer crim és perdonat un cop s'ha complert la meitat de la condemna. Un objector de consciència mai obté el perdó. Si l'insubmis, però, declara haver canviat la seva "opinió" i s'en penedeix del que ha fet, serà admès tot seguit al servei militar o a la prestació substitutòria. Aquesta pràctica ja és coneguda de dictadors i mostra que legalment el rebuig total al servei militar o a la seva prestació alternativa (insubmissió) és considerat un crim polític.

La llei i les severes condemnes foren implantades per tal d'atemoritzar els insubmisos. Sense cap èxit, però. De fet, el nombre de gent que rebutja els serveis a la reserva creix i el nombre d'objectors no disminueix.

Els que estan actualment a la presó són aturats, camperols, metges, advocats i treballadors. Estan condemnats a penes que oscil·len entre els 10 mesos i un any. Les mateixes condemnes que reben els acusats d'abusos brutals a menors, per exemple. Sovint els insubmisos són empresonats entre assassins.

Recolzament als Presos Polítics és una organització de Finlàndia basada en la iniciativa de la **Unió dels Objectors de Consciència**. Aquest grup organitza accions com ara vagues de fam per recolzar els pacifistes empresonats per les seves conviccions. El maig del 89 la Unió preveu l'organització d'un dia de

vaga de prestacionistes que estiguin treballant a organitzacions de solidaritat i organitzacions pacifistes. Probablement es farà coincidir aquesta vaga amb la declaració pública d'insubmissió per part d'un nou grup de prestacionistes.

NORUEGA

Els insubmisos solen ser condemnats a 16 mesos de presó, que correspon al temps de la PSS corresponent. Ara mateix hi ha 5 insubmisos i 42 testimonis de Jehovà. 200 insubmisos més estan per engarjolat.

BULGARIA

Emil Valmakov va ser tancat a la presó per cinquena vegada consecutiva per la seva Objeció de Consciència. El 1979 va ser engarjolat per primera vegada i fins l'any 1985 va passar un total de quatre i mig a la presó.

U.R.S.S.

A principis de novembre Michail Krmanov, testimoni de Jehovà, va ser condemnat a tres anys de presó en un camp de treball. A finals del 88 van deixar anar a dos objectors abans de que acabessin les condemnes, però encara n'hi ha molts en camps de treball i psiquiàtrics amb condemnes de 3 anys.

HONGRIA

A partir d'aquest any els joves hongaresos tindran la possibilitat d'escollir entre el Servei Militar i una Prestació Substitutòria. Segons un diari del govern la PSS hongaresa "no serà ni un càstig ni més atractiva que la mili". Els àmbits de treball haurien de ser "la salut, assumptes socials i projectes econòmics d'alta importància" (sic!).

Malgrat la posada en marxa d'aquesta PSS, que serà el doble de llarga que la mili, 150 ciutadans d'aquest país estan a la presó per la seva Objeció, segons el propi govern.

SUDAFRICA

Existeix una campanya contra la conscripció que forma part de la lluita dels blancs (per suposat només hi ha conscripció pels blancs) contra el sistema inhumà i repressiu de l'Apartheid. Tres Objectors de Consciència sudafricans són a Europa per difondre informació sobre la seva campanya i la seva resistència contra la militarització de la societat sudafricana. ALISTAIR TEELING-SMITH de 28 anys i ex-secretari general de la ECC (End Conscription Campaign), l'organització d'objectors sudafricans que lluita contra la conscripció i que va ser prohibida pel govern d'aquell país, serà a Barcelona els dies 10 i 11 de maig per intercanviar experiències en la lluita per l'abolició del Servei Militar. També es muntaran actes públics entorn d'aquesta visita que ja s'anunciaran oportunament.

TURQUIA

A l'Agost els verds van exigir el reconeixement de l'Objecció de Consciència. Ara en el pitjor dels casos es pot aplicar la pena de mort per objectar a la mili.

UNA AVENTURA DE TINTIN MUÑOZ

JORDI I MARC

MILI-KK RADIKAL
DE ST. ANDREU

PRESENTA:

STOCK DE MOC.

TINTIN MUÑOZ

OSKAR HARCORETA

JORDI
"EL SECRE"

SERGI
NISPUES
NICABESA

MIKEL OTERHIN
"PATO"

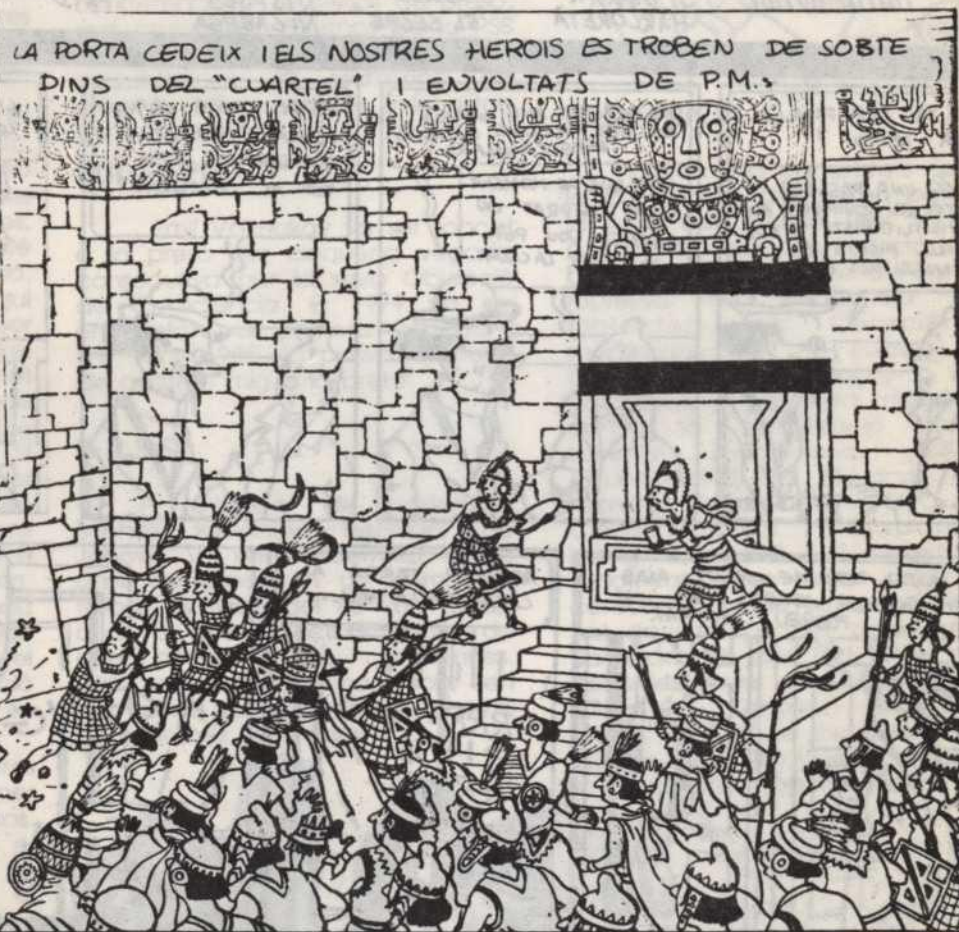

GERMANS RIUS I RIUS
PERÒ NO FA GRÀCIA

UN COP
AL BRUX,
ELS NOSTRES
HEROIS
ES DISPOSEN
A FER
UNA
ACCIÓ...

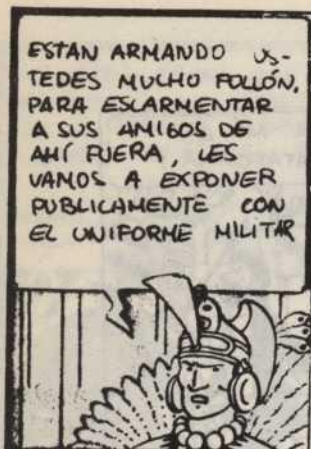

DESPRÉS DE DOS DIES
INCOMUNICATS, ELS
NOSTRES HEROIS SÓN
CONDUITS DAVANT DEL
JUEZ TOGADO MILITAR
DEL JUZGADO TOGADO MILITAR
Nº 34, RICARDO IZQUIERDO
GRIMA

AL CARRER, LES MOVILI-
ZACIONS COMENCEN; LA
GENT DEL M.O.C. (ELS
POCS QUE NO ESTAN AL
TALEGO) ACONSEGUEIXEN
FER ARRIBAR UN RETALL
DE DIARI AL TINTÍN

informe: LA PSS ALEMANYA

Introducció

L'article següent és una ponència que es va presentar a un congrés antimilitarista que es va celebrar el Maig del 88 a Frankfurt, sota el lema "En contra de la militarització: objectem els serveis a la guerra".

L'objectiu d'aquest congrés, al que van assistir dues delegacions del MOC (Catalunya i Euskadi), era analitzar la despolitització, integració y militarització que havien sofert els objectors i la prestació substitutòria a la RFA. Del congrés va sortir la ferma decisió d'intentar posar les bases que facin possible engegar una campanya d'insubmissió a nivell de la RFA.

A la RFA el dret a objectar està "reconegut" des de la promulgació de la seva constitució, després de la guerra. Les prestacions civils (substitutòries) tenen allà vint-i-cinc anys d'història a l'esquena. És a la RFA on van anar els "papes" de la ja existent Oficina d'objecció espanyola per informar-se i recollir "experiències" sobre la llei alemanya i la seva aplicació (visita dels senyors Oliva i Crespo Montes a l'Oficina Federal per l'Objecció de Consciència, amb seu a Colònia, al Juny del 1985), i per això hi ha tants paral·lelismes i similituds entre les lleis alemanya i espanyola.

La RFA és el país que té més objectors. Actualment es declaren prop de 75.000 objectors per any (un 13% aproximadament de cada lleva). Els llocs de la prestació han de ser preferentment de caire social (és a dir, no polítics - pacifistes o antimilitaristes -). Encara que a començaments dels anys setanta es va lluitar per aconseguir serveis "alternatius" (amb un èxit molt relatiu, ja que aquests van continuar essent minoritaris), l'estat ha anat retallant aquests pocs llocs "alternatius" aconseguits fins al punt que, segons dades oficials, l'any 1987 els 71.000 objectors van ser repartits de la següent manera: 600 a l'administració, 1400 a jardineria, 8900 a tallers d'hospitals (per a disminuïts físics), 3200 a assistència de persones molt deficientes, 43200 en serveis

d'assistència i cures, 3200 aprovisionament (cuines d'hospitals,...), 7300 en la conducció d'ambulàncies i serveis de salvament, 2000 en el transport de disminuïts i 1200 en l'àmbit de la protecció de la natura.

Les organitzacions que treballen en el tema de l'objecció i l'antimilitarisme a la RFA són la DFG-VK (Associació Alemanya per la Pau - Unió de Resistents a la Guerra) i la SÖDZL (Autoorganització dels Prestacionistes del Servei Civil). La DFG-VK és un moviment d'objecció que està a favor dels serveis alternatius (encara que en aquests moments estan reconsiderant la seva postura i recolzen als insubmisos sense fer campanya per la insubmissió), mentre que la SÖDZL és una mena de sindicat de prestacionistes que acostumen a tenir, encara que no sembli veritat, una postura més crítica respecte a la prestació substitutòria i que estan a favor de la insubmissió.

El fenomen de la insubmissió política era fins ara bastant reduït (200-300 per any dels quals 2/3 són Testimonis), havent-hi només algunes organitzacions d'insubmisos molt petites, ja que aquests acostumen a anar per lliure i no organitzadament. Des del congrés de maig del 88 a Frankfurt hi ha hagut algunes trobades més d'insubmisos alemanys per preparar una campanya d'insubmissió. La pròxima trobada federal es farà el Febrer del 89.

Els insubmisos actualment empresonats són: Holger Halfmann (JVA / 6500 Mainz), Thomas von Hagenow (JVA / Gottbillstr. 14 / 5500 Trier) i Frank Deutsch (JVA AUSSENSTELLE / Ernst Mantiussstr. 8 / 2000 Hamburg 80).

L'experiència alemanya és, doncs, molt important no només pels capos espanyols de l'Oficina d'Objecció, sinó també per tots/es aquells/es que es qüestionen la seva còpia espanyola: la Prestació Social Substitutòria. Pels objectors/es alemanys/es podem saber el que ens volen imposar aquí i també quins són els errors en que van caure a Alemanya i que no hem de tornar a repetir nosaltres: no hi ha serveis alternatius dins el marc de la conscripció estatal.

Des d'Alemanya també es segueix amb molt d'interès i ganes

d'aprendre l'evolució dels esdeveniments a l'estat espanyol.

«EL SERVEI CIVIL SUBSTITUTORI ENTRE ELS SERVEIS SOCIALS, LA DESTRUCCIÓ DE LLOCS DE TREBALL I LA PLANIFICACIÓ MILITAR

Estimats amigues i amics! Quin és el paper que volen jugar els prestacionistes? Ells han objectat en massa el servei a la guerra mitjançant l'article 4/3 de la constitució. Però, són els prestacionistes desertors? Pretenen impedir o impossibilitar les guerres? Ho han aconseguit les organitzacions dels objectors? Hi ha moltes coses que posen en dubte això. És una opinió molt difosa, que el servei civil (nom que rep oficialment la PSS a la RFA; nota del trad.) substitutori està "despolititzat i individualitzat". Han aconseguit això en Hintze (responsable federal dels prestacionistes; nota del trad.) i la seva camarilla? És un fet real que la majoria dels prestacionistes tenen una "imatge trencada" del servei civil substitutori. Per una banda, s'accepta "in situ" en tant que es veu com "un servei a les persones", però per una altra banda es destaquen les condicions en les que es basa: "servei laboral a baix preu inclòs en els plans de la maquinària de guerra". Ens trobem, doncs, davant d'un clar si-no als serveis forçats.

Què és el que es pretén amb l'obligatorietat social d'un servei? Està justificat el "sí" al servei civil substitutori, té aquest també la seva part bona i útil? L'activitat en l'àmbit social correspon també a una exigència encara molt estesa entre les organitzacions d'objectors. Si el servei civil substitutori ha de tenir lloc, doncs que tingui lloc en l'àmbit social. I és segur que el treball en aquest àmbit també ha anat en benefici de la imatge dels prestacionistes, doncs ja no hi ha cap sermó del diumenge on s'oblidi donar les gràcies als prestacionistes pels seus indispensables serveis.

I en contra d'això es troba la provocació a l'estat dels insubmisos, els quals objecten a tots els serveis en el marc de la conscripció general, en part, basant-se en el caràcter indispensable dels prestacionistes per a l'estat social i l'estrategia de la guerra, i acaben generalment a

la presó. Tenen raó els insubmisos i demés crítics del servei civil substitutori?

Vull analitzar a continuació tot això partint de tres preguntes: La primera pregunta: Respecte a qui és el servei civil substitutori social? la segona pregunta: Pot el servei civil substitutori arribar a ser un servei per la pau? I la tercera pregunta: És el servei civil substitutori el precursor-model d'un servei obligatori general? Quines perspectives hi ha?

Quant a la primera pregunta: **Respecte a qui és el servei civil substitutori social?** Què és el que dirien aquelles persones aturades que un dia van ser formats en activitats que fan els prestacionistes? El servei civil substitutori té un caràcter extremadament antisocial. Així passa, per exemple, respecte als/ a les 26.300 infermers/res en atur; i també és antisocial respecte als/a les 7650 assistents/es de gent vella igualment en atur. Això ens dona un total de tants aturats/des, com prestacionistes treballant en aquest àmbit. El pare Hintze respondria breument a la pregunta de si els prestacionistes no ocupen llocs de treball normals al preu més baix possible, dient: "Això seria molt greu, doncs cap lloc de treball ordinari pot ésser ocupat per un prestacionista." Per aquesta i altres observacions semblants els objectors el coneixen com "Hintze el mentider". I és que el que el responsable federal no vol saber és que d'ençà l'existència del servei civil substitutori no hi ha

hagut ni un sol prestacionista "neutral al mercat laboral". El concepte "neutralitat respecte al mercat laboral" té el seu origen en una disposició administrativa publicada per la Oficina Federal pel Servei Civil, que només tenia i té la intenció de servir de mitjà per tranquil·litzar - amb molt d'èxit - als sindicats quant a aquest punt tan punyent.

A finals del 87 un total exacte de 75.422 prestacionistes van ser incorporats a llocs de treball que podrien ser ocupats igualment per altres persones. Una falta de personal considerable, la caça de llocs de treball a més a més d'un aprovisionament insuficient caracteritzen la situació en les institucions de caire social. De manera provisional i deficient es tapen els forats amb els prestacionistes. Pels llocs que agafen prestacionistes això té l'avantatge que els prestacionistes estan sotmesos a una relació d'ordre-obediència calcada del dret militar. Els prestacionistes són pagats per sota dels salaris oficials (1); no tenen cap tipus de dret en relació al dret laboral o a la llei que regula la contractació de personal. A tot arreu on s'introdueix el servei civil substitutori aquest porta, degut a l'amenaça de la violència policial a la destrucció de llocs de treball. És clar que tot això es fa amb molta habilitat i cura. La introducció de relacions laborals quasi sense drets i amb salaris molt per sota dels oficials està al servei del interès del capital i del govern.

Cada vegada són més les persones afectades per les diferents formes de treball forçat, eventual o en préstec. Les dimensions que aquestes han assolit en els últims temps són prou conegudes, com a molt tard des de que Wallraff va publicar el seu llibre *Cap de turc* (on explica les condicions de treball dels emigrants - especialment del col·lectiu turc - a la RFA; nota del trad.). L'empresa més gran de treball temporal i en préstec a la República Federal d'Alemanya és l'Oficina Federal de Serveis Civils. Sí, en efecte: el 1986 hi havia tants treballadors/es en préstec legals com prestacionistes. Sense prestacionistes no funciona res. A Bremen els prestacionistes realitzen un 32% de totes les feines en centres de prestació de serveis, el 61% de totes les feines en el sector de serveis de salvament i 2/3 de tots els serveis ambulants per persones disminuïdes. Juntament amb el servei civil substitutori hi ha en l'àmbit social una gran quantitat de relacions laborals desprotegides que van des de l'anomenat "any social voluntari" per dones joves fins al treball forçat per les persones beneficiàries de "l'ajut social" (2). No obstant, el grup més important de persones sotmeses a aquestes relacions laborals de segona classe és el dels prestacionistes.

Fa poc un estudi ha calculat el valor produït pels prestacionistes. Aquest puja per a la República Federal a 2.240 milions de marcs a l'any. Però que ningú ens digui

que no hi ha cap alternativa al servei civil substitutori, perquè no hi haurien prou diners a l'abast com per contractar professionals.

Els diners estan invertits en macroprojectes armamentístics com l'Avió de Combat Europeu (ACE) (3), per exemple. Ens enfrontem a un estat que es pot permetre el luxe tant d'un escàndol com el del servei civil substitutori com ara el de l'armamentisme. L'ACE costa aproximadament cent vegades més que el valor del treball dels prestacionistes. O explicat d'una altra manera: 70.000 prestacionistes - partint de preus constants a la indústria armamentista - haurien de treballar uns cent anys per finançar l'avió de combat amb totes les despeses addicionals. És que val la pena?

Tot i així, la creença que les organitzacions benèfiques no estan interessades només en "la barata força de treball dels prestacionistes", la creença que en el servei civil substitutori sí que és possible com a mínim un "aprenentatge social" continua ferma en alguns objectors, malgrat els arguments laborals i polítics esmentats. Els que es mantenen especialment fermes en aquestes creences són - Com podria ser d'una altra manera - els diversos professionals que treballen per la Diaconia (institució protestant; nota del trad.) i altres organismes benèfics, els quals - molt preocupats pels negatius esdeveniments en l'àmbit del servei civil substitutori - s'ocupen sobre tot de reflexionar entorn al "servei civil per la pau". Egbert Jahn va fer fa alguns anys algunes aportacions "herètiques" entorn d'això quan va afirmar que el servei civil substitutori ens apropava a la pau en la mateixa mesura, més o menys, que el policia de trànsit, que s'en cuida de que els cotxes no xoquin a les cruïlles. Però no tenint prou amb aquestes constatacions, els servidors socials de la pau són a més també profundament castigats pels seus propis organismes. No és precisament amb títulars com "La Diaconia fa produir armes a objectors i disminuïts", com es poden esborrar les arrugues de la preocupació; encara que el director responsable del centre de la Obra Diacónica afirmi que ell pot veure, de tota manera, en la producció de pistoles estàndar per la policia de fronteres un procés creatiu i al servei del desenvolupament de la personalitat. Tal vegada es solucioni el problema si substituïm

la paraula pau per la paraula ordre: "servei social d'ordre", per exemple.

No obstant, la qüestió de si el servei social substitutori pot arribar a ser un servei per la pau no podem jutjar-la fins que haguem contestat a la segona pregunta: **Quin és el paper que juga el servei civil substitutori en la preparació de la guerra?** Un cop d'ull en el registre d'adreces de la ciutat de Frankfurt, en el qual es mencionen els centres responsables de la "defensa civil", deixaria segurament perplexe a alguns prestacionistes, doncs en el primer lloc hi posa: "Creu Roja Alemanya, Mendelssohnstraße". Aquesta adreça selecta de la preparació civil-militar de la guerra és alhora un dels llocs col·laboradors amb el servei civil substitutori més grans de Frankfurt amb quasi 50 prestacionistes; el seu àmbit d'intervenció: sanitaris, socorristes i serveis mòbils d'assistència social.

Què és el que vull dir amb: "adreça selecta de la preparació de la guerra" i què diables té a veure - sobre tot tenint en compte el seu caràcter ambulant - l'assistència de persones anclanes amb la preparació de la guerra? Li podríem preguntar al sacrosant Hintze, que també precisament respecte a això ha deixat anar algunes paraules prou aclaridores. Hi diu: "Què és el que vol dir aquí i ara servei per la pau? En el sentit bíblic la mobilització en favor dels necessitats segur que és una aportació a la pau que déu desitja a totes les persones. (...) El que en cas de guerra defensiva no es deixin soles a les persones anclanes i es recorri llavors als prestacionistes per la seva assistència està moralment més que justificat." El que Hintze no vol tenir present és que l'assistència de persones anclanes és una part integral de projectes de caire molt poc pacifistes dels seus germans demòcrata-cristians, que s'han adonat - junt amb Lenin - que "els exèrcits més grans s'ensorren llastimosament sense el recolçament d'una reraguarda fortament organitzada"(4).

De fet, la primera referència al servei d'assistència social mòbil a organitzar amb caràcter globalitzador apareix en un projecte de llei que tracta de l'organització de la col·laboració civil-militar en una futura guerra: "Per poder assegurar en cas de guerra defensiva una assistència estacionària dels malalts greus i els ferits, en cas de guerra defensiva s'hauria de limitar en

determinades circumstàncies, l'admissió d'altres pacients i ordenar la seva alta anticipada. Per aquells pacients que no rebin llavors cap assistència estacionària en un hospital adquireix una importància especial l'assistència mitjançant els serveis socials." Això, tot sigui dit, no és un descobriment dels demòcrata-cristians sinó de la coalició social-liberal.

Molts de vosaltres us preguntareu: On es vol arribar amb tantes bajanades?. Cuidar avis/es en cas de guerra no té cap sentit davant la realitat d'una guerra nuclear, doncs significaria sens dubte la fi de la humanitat. No obstant, els planificadors de guerres no pènsen amb aquests criteris. Avui dia sota les condicions actuals una guerra només és planejable, precisament, si s'adoctrina a la població en el sentit que aquesta es pot fer, es pot guanyar i a més, és clar, se la pot també sobreviure. També les persones grans. I d'això forma part junt amb les matances massives també, molt cínicament, l'assistència de les persones anclanes. El precursor del "Pla de superioritat estratègica de l'OTAN", Colin S. Gray, va denominar això la "preparació de la població per a una supervivència després del cas de guerra". I no es veu el més mínim rastre d'oposició en contra de la preparació civil-militar de la guerra per part de les institucions benèfiques humanitàries. Ben al contrari: algunes d'elles han col·laborat amb fermesa a l'hora d'ajudar a formular la nova llei sobre protecció civil, per la millora i perfeccionament de la preparació civil-militar de la guerra.

Qui objecta per la via de l'article 4/3 no s'en lliura de la col·laboració en la preparació de la guerra. Cada dos anys tenen lloc les maniobres civil-militars "Wintex-Cimex"(*). L'any 1987 van ser mobilitzats en aquestes maniobres a Lindau (Baviera) dos prestacionistes per fer de missatgers. Aquestes mobilitzacions fa temps que han esdevingut una cosa habitual pels objectors que treballen als serveis públics. Solament gràcies a la forta oposició pública i a la poca confiança que mereixen - segons constatacions de diferents mitjans oficials - els prestacionistes, es va tirar enrera la seva mobilització. La utilització d'objectors a la guerra es troba regulada explícitament, tot sigui dit, també a la constitució i a la llei del servei civil substitutori. Com s'ha dit, l'últim projecte de llei de protecció civil parla

d'obligació de prestar ajut" quan vol fer referència a la necessitat d'institucionalitzar l'obligació per a tots els/les ciutadans/es de col·laborar a la guerra. Ja a l'any 1919 la pacifista Heymann havia constatat amb desesperança que no hi havia res més absurd que "tornar a sanar persones mig mortes i escorxades, per exposar-les tot seguit a les mateixes tortures o de pitjors." Val la pena destapar i desbaratar aquestes perversitats, que encara es continuen practicant també avui dia.

El que queda per entestir és la tercera pregunta: **És el servei civil substitutori el precursor-model d'un servei obligatori general?** En alguns anys baixarà de manera considerable la xifra dels presacionistes a disposició. Hauran d'ocupar llavors les dones el lloc dels seus marits al front social? Pel que respecte a això els que tenen el poder ja fa temps que estan fent propostes. Per què les dones, es preguntava fa poc un parlamentari del CDU (partit democristià en el govern; n. del trad.), no han de treure profit de l'"aprenentatge social" i tenir "experiències socials"? I el president de la comissió d'affers socials exigia inclús una "cultura de l'ajuda", és a dir, que les dones s'obliguessin lliurement o que - per estimular una mica més aquesta cultura - s'introduïssin, doncs, també serveis obligatoris. L'estat i els empresaris en treuen profit d'aquestes ajudants fins ara encara ben motivades. I encara s'ha d'afegir una altra cosa: Ja des del 1948 els governants de torn s'estan rumiant com es podria planificar el paper de la dona a la guerra. Així, per exemple, només poden fer-se ajudants d'infermera aquelles dones que donin l'aprovació a la seva utilització en cas de guerra amb una assignatura, prèvia al curs d'ajudants d'infermera. Elfi Thürow, del grup de treball de dones del DFG-VK (moviment d'objecció de la RFA; n. del trad.), ho formula així: "que en cas de necessitat pública és posin a disposició per a una activitat mortuòria assistencial".

Ja hi ha alguns que mentre s'han adonat: treball i honorabilitat, aquí hi ha alguna cosa que no quadre. Però respecte a això no hi ha massa possibilitats d'escapar a la obligatorietat del servei; i a molts presacionistes els cabreja fer-lo i de tota manera el fan. Quines altres possibilitats queden. Emigrar a Austràlia o a una illa interior alemanya? Una possibilitat:

declarar-se insubmis i arriscar-se a anar a la presó. Aquesta és una possibilitat política. Ambdues variants haurien d'ésser objecte de discussió en aquest congrés. I què hi ha respecte al servei civil substitutori? Encara i així és molta la gent que s'ha auto-organitzat en el servei substitutori. Aquesta gent, partint d'esperances i il·lusions molt diferents, intenten trobar punts que els permetin oposar-se a la manipulació de la seva objecció - una objecció motivada de maneres molt diverses -. A més a més es relacionen també fonamentalment amb organitzacions antimilitaristes diferents. És tot això el que ha de sotmetre a estudi el congrés, i ha de discutir formes de resistència. Alhora seria important per mi que no ens oblidéssim de dos punts: 1. Les pròximes maniobres civil-militars Wintex Cimex del pròxim mes de febrer han de ser perturbades! No

es pot permetre que es pugui assajar amb tota la tranquil·litat com s'han de fer les guerres comptant amb l'incorporació d'objectors i objectores. 2. Hem d'enfrontar nos a la nova prolongació del servei civil substitutori que es vol posar en marxa el 1-6-89. **Doncs 24 mesos són 24 mesos de més!!!**

Peter Birke (SOdZDL)

Traducció, introducció i notes:
Patric (MOC-Barcelona)

(*) LES MANIOBRES WINTEX-CIMEX

"Els oficials, els oficials alemanys que es van veure obligats a elaborar aquestes maniobres ploraven quan les preparaven! Van haver d'imaginar de manera realista que no podien fer-se amb el control dels fugitius d'una altra manera que no fos escombrant-los

dossier

com moderar reunions?

Les reunions són moments en els quals s'ajunten persones per fer alguna cosa, tant si és per compartir informació com per prendre decisions. Poden ser bones, dolentes o indiferents. Algunes característiques d'una bona reunió són:

- compartir els objectius
- seguir un procés clar per arribar a aquests objectius.
- comprendre que la gent arriba amb les seves preocupacions i sentiments, a més a més de tenir interès pel tema que s'ha de tractar.
- tenir la sensació de ser en el tema i poder amb ell (la gent sent que les decisions que s'han pres són seves; que poden fer allò que s'hagi de fer).

No hi ha cap fórmula infal·lible d'assegurar l'èxit de la reunió, però hi ha elements que poden ajudar a formar un grup que es reuneixi amb alegria i profit. La majoria de la gent pot aprendre a moderar una bona reunió, però calen temps i atenció. Quan més gran sigui el nombre de persones conscients a la reunió del que és una bona dinàmica de grup, més fàcil serà la feina del moderador i més satisfactòria aquesta reunió.

No és el mateix un moderador que un líder o director. El moderador accepta la responsabilitat d'ajudar al grup a accomplir una tasca: acabar l'ordre del dia en el temps disponible, prendre decisions i formular projectes.

Un moderador no ha de prendre les decisions pel grup, però ha de suggerir la manera d'anar endavant. Ha de treballar de manera que els components del grup sàpiguin que són els responsables, que els temes i els assumptes que es tracten i discuteixen són seus, i que cadascú desenvolupa un paper.

És important subratllar que el moderador respònd del seu treball davant el grup, no davant els individus. A més a més, qui tingui molt interès pels assumptes que es tracten difícilment podrà fer de moderador.

PLANIFICAR L'ORDRE DEL DIA

S'ha de fer abans de la reunió, si és possible. Al principi de la reunió és més fàcil modificar-lo que començar-lo a fer. Si prèviament només es coneixen

alguns dels temes s'ha d'intentar d'anticipar-los pensant en els que assistiran i en els processos que els puguin ajudar.

L'ordre del dia ha d'incloure:

1. Alguna cosa que reuneixi les persones i els faci reconèixer la presència dels altres (cantar, un silenci, esmentar allò positiu que ha succeït darrerament, etc.)
2. Repasar l'ordre del dia. És una bona idea apuntar-lo en fulls grans per a cadascú, o en una pissarra. En repassar-lo el moderador dóna la possibilitat de modificar-lo i, alhora, es compromet a dur-lo a terme.
3. Temes principals. Si hi ha més d'un tema s'ha d'establir un ordre de prioritats.
 - 3.1. començar amb una cosa fàcil de resoldre, si és possible. Això dóna força i energia al grup.
 - 3.2. Després, posar els temes més difícils o llargs i els de més importància. Si n'hi ha uns quants s'han d'intercalar amb descansos breus (estirar-se, una cançó, un joc ràpid)
 - 3.3. Un tema llarg es pot dividir en diverses parts per tal de tractar-les més bé. També pot ser útil presentar el tema, amb informacions de fons i clarificació; després, dividir-se en grups petits per intercanviar impressions i buscar prioritats i, finalment, reunir-se altre cop amb el grup per discutir-lo.
 - 3.4. Acabar amb alguna cosa fàcil i curta per proporcionar sensació d'esperança per a la propera vegada.
4. Anuncis.
5. Avaluació. Acompleix diverses funcions: la gent pot pensar en el que ha succeït i, alhora, expressar els seus sentiments sobre el procediment; d'aquesta manera, es posa el punt final de la reunió. S'aprèn a tenir reunions més bones en el futur.

Calcular el temps necessari per a cada tema i anotar-lo en l'ordre del dia. Això serveix per:

- indicar als participants la relativa importància de cada tema.

- ajudar-los a limitar la seva participació segons el temps disponible.
- donar sensació que la reunió progressa.

MODERAR UNA REUNIO

El to de la reunió normalment s'estableix al principi. És important començar amb confiança i energia reconeixent que els assistents són persones, no només papers i funcions. Demaneu ajuda per a això, sobretot en grups grans; expliqueu, també, les coses positives que han passat als individus. El temps emprat es compensa amb la creació d'un ambient relaxat i sincer.

* Repassar l'ordre del dia.

1. Repassa els enunciats generals tot donant una idea breu d'allò que es vol tractar.
2. Explica concisament el contingut de cada punt.
3. Després, i no pas abans, convida a fer preguntes i comentaris.
4. No defensis l'ordre del dia que tu hakis proposat, però tampoc no el canvies només perquè ho diu una persona; consulta a tot el grup.
5. Si es proposen addicions importants el grup ha de saber que s'haurà de compensar el temps necessari traient o proposant alguna cosa.
6. Si hi ha cap tema que algú no vulgui tractar, considera que no hi ha consens i que no es pot incloure de moment.
7. Recorda que la responsabilitat del moderador és davant el grup sencer i no pas davant els individus.
8. Quan s'hagi modificat l'ordre del dia, pregunta als participants si el volen acceptar, i insisteix en obtenir-ne resposta. Han de ser conscients d'haver-se compromès en el procés. A més, la reunió és seva!

* Temes de l'ordre del dia.

1. Encarrega (abans de la reunió) a una persona que presenti cada tema.
2. Anima a tothom que expressi el seu punt de vista. Com més important sigui la decisió, més important serà tenir totes les dades, sentiments i opinions.
3. Hi haurà diferents opinions, però si se saben manejar bé, les diferències poden contribuir a aconseguir una solució creativa.
4. No et refiis dels acords fàcils; assegura't que la gent està realment d'acord en totes les coses importants.
5. No permetis una discussió entre dos individus; demana l'opinió dels altres. És el grup qui ha de

decidir i dur a la pràctica la decisió.

6. Fes que les persones parlin només per elles mateixes, i quan es refereixin a altres que siguin específiques. No acceptis allò de "algú diu", "tothom sap" i "ells no escolten". Al començament és difícil però amb el temps crea confiança.
7. Busca els punts d'acord i enumera'ls; aixeca la moral.
8. Anima'ls a buscar noves solucions a més de possibles compromisos.
9. En situacions tenses o quan la solució és difícil recorda-te'n de l'humor, l'apreci, un canvi de lloc, jocs ràpids, un silenci, etc.
10. Quan es faci un consens aclareix mitjançant una pregunta tot el que creus que s'ha acordat. Especifica: "esteu d'acord en reunir-nos els dimarts dels dos propers dos mesos i que a cada reunió es nomenarà un moderador per a la pròxima?". No diguis només: "esteu d'acord amb això que acabem de proposar?".
11. Insisteix en obtenir-ne resposta. Han de ser conscients d'haver pactat alguna cosa.
12. Si has d'intervenir per recolzar alguna cosa, val més que renunciis al paper de moderador fins al proper tema. Això es podrà organitzar per endavant si creus que hi haurà conflicte.
13. Quasi totes les reunions milloren amb la introducció de petits esbarjos per a jocs, cançons, etc.

* Avaluació.

En les reunions petites (fins a 50 persones) és aconsellable avaluar la reunió al final (el procés, no el contingut). Una fórmula senzilla: en una pissarra o tauler posar un +, i a sota les coses positives. Després un - amb les negatives, i sota una fletxa, o sia, idees per millorar aquestes coses negatives. No discuteixis sobre allò que era de fet bo o no. Cadascú té dret a les seves opinions. No cal estar d'acord amb totes les coses bones i les coses dolentes de la reunió.

Normalment només calen alguns minuts. No allarguis la cosa i mira d'acabar amb un comentari positiu.

Les reunions sempre milloren quan els participants s'han acostumat a avaluar junts el seu funcionament.

* Clausura.

Intenta d'acabar la reunió de la mateixa manera que ha començat, amb sensació d'ajuntar-se tothom. Una cançó, un silenci, posar-se en cercle, donar-se la mà, qualsevol cosa que afirmi el grup com a tal i posi punt final al temps que s'ha compartit.

PAPERS ESPECIALS

* Observador de vibracions

A vegades, quan la discussió ha de ser molt polèmica o quan hi ha massa gent per a que el moderador estigui atent a tothom, es pot encarregar a algú que "observi les vibracions", algú que estigui atent al clima emocional i al nivell d'energia dels participants. Aquesta persona pot interrompre el procés quan ho consideri convenient per tal de comentar la qüestió i suggerir remeis quan hi hagi problemes.

Com a "observador" has d'estar alerta a la comunicació no-verbal, és a dir:

- al llenguatge del cos: badalla la gent?, s'adormen?, es mouen?, estan nerviosos?, se'n van?
- a l'expressió de la cara: estan atents o distrets?, estan enutjats?, miren el cel?
- a les converses a part: distreuen el moderador o el grup?
- a les persones que s'interrompen les unes a les altres.

Sovint és difícil interpretar aquest comportament. Pot anar bé comentar-lo i suggerir-ne alguna solució. Si estan apàtics, un joc, o una cançó lleugera els pot despertar. Si la tensió o el nivell de conflicte no permeten que tothom hi entri bé, pot ser una bona idea que tothom s'aixequi i es canviï de lloc. Un silenci també pot ajudar, tot donant l'oportunitat de relaxar-se i formular pensaments.

És important que l'observador tingui una actitud desimbolta i no faci que la gent se senti culpable o estigui a la defensiva. També has de tenir confiança en el teu paper; no cal que t'excusis quan hakis de fer alguna observació o

suggerència: els estàs fent un favor.

"Observador del procés"

De tant en tant qualsevol grup pot treure'n profit de tenir algú que observi el seu funcionament. Durant períodes de conflicte o de transició (per exemple, el canvi d'actitud envers el sexisme) pot tenir una importància especial.

Quan facis d'observador vés amb compte de no posar-te en la feina del grup. Els apunts t'ajudaran a ser precís. Escribe els suggeriments o procediments que han donat impuls al grup. Quan un grup és conscient de la seva pròpia força, esdevé més fàcil veure la necessitat de millorar.

Algunes coses específiques que pots buscar són:

- com era l'ambient general? (relaxat, tens...)
- si hi va haver conflicte, com es va tractar?
- Hi va participar tothom? hi havia procediments que induïen a la participació?
- es van escoltar bé els uns als altres?
- Hi havia líders reconeguts entre el grup?
- Com es van relacionar amb el moderador?
- es va diferenciar la participació masculina de la femenina?

Quan facis d'observador i paris atenció a la participació et pot anar bé tenir una llista dels noms i posar-los-hi algun senyal cada vegada que parlin. Si busques la diferència de participació segons les categories de persones (masculina-femenina, jove-gran, membre nou-antic, blanca-negra...) es poden marcar per categories.

Després, quan expliquis les teves observacions, parla clar i sigues concret per tal que no es posin a la defensiva i sàpiguen de què parles. Recorda que has d'esmentar els punts forts que has observat en el grup.

Si decideixes fer d'observador sense que t'ho demani el grup prepara't per una reacció adversa. La teva contribució pot tenir molta vàlua, però has de fer-la amb tacte i sensibilitat.

"Moderador adjunt"

Sovint és millor tenir dos moderadors que un de sol. Raons per fer-ho en equip:

- 1a. Hi ha més idees i informació en el moment de planejar.
- 2a. El grup disposa de més energia (física i psíquica) sobretot en els moments de conflicte o per a assumptes complicats.
- 3a Si un dels moderadors es posa en algun tema l'altre pot fer-se càrrec de la tasca.
- 4a. D'aquesta manera més gent aconsegueix experiència com a moderador.
- 5a. És menys cansat i pateix menys.

Per als que no estan acostumats a treballar junts en equip és més positiu dividir les responsabilitats abans. El que no està de "torn" fa de "observador vibracions", pot ajudar a aclarir els temes, demanar un consens, etc.

Quan avaluin junts la seva feina, els moderadors poden ajudar-se mútuament amb informació i recolzament, d'aquesta manera aprenen i es desenrotllen.

de Moderar reuniones per B.Lakey dins de Aprendiendo a resolver conflictos de S. Judson: pp159-166. Ed.Lerna.

Traducció: Txell

SAPS IDIOMES?

(Francès, Anglès, Rus, Xinès, Arab, Bretó, Kurd, Empordanès...)

T'AGRADARIA COL-LABORAR EN L'EQUIP INTERNACIONAL DEL M.O.C.?

Actualment a nivell d'estat funcionen equips d'afers internacionals a Bilbo, Madrid i Barcelona. A Barna caldria tenir un equip estable de persones interessades en l'abast internacional de l'antimilitarisme. Hi ha molta feina a fer, amb possibilitats de viatges de treball (congressos, trobades, intercanvis).

Posa't en contacte amb els telèfons:

*3400201-Pàtric
*3009994-Sergi

o bé truca al CASAL.

Viatges propers a l'estat francès (primers de Maig) i a la RFd'A (finals de maig).

INSUBMISSIÓ LINGÜÍSTICA

FRANCESC FERRER I GIRONES

En el següent article l'autor exposa que la discriminació de la Llengua Catalana dins de les casernes és un greuge que pot ser un motiu més per objectar el servei militar. La Insubmissió lingüística arreu, i concretament dins l'exèrcit, és el primer graó per recobrar la llibertat nacional.

Tradicionalment l'objecció de consciència al militarisme ha estat un pensament filosòfic pel qual s'ha materialitzat el rebuig a la violència de les armes i l'amor al pacifisme dins de la germanor universal. Així tothom ho entén i de fet algunes legislacions així ho contemplen.

Altament a Catalunya tenim un greuge que també pot ser la base per objectar el servei militar. Es tracta del nostre fet lingüístic. Es a dir, l'exèrcit espanyol des de que va ocupar militarment els nostres territoris el 1714 ha estat una eina de l'Estat per castellanitzar les terres de parla catalana. Aquesta situació la coneixem prou bé perquè no s'hagi de demostrar, però no puc estar-me de fer citació de les paraules del Fiscal General del "Consejo de Castilla" José Rodrigo Villalpando, el 1715, quan va escriure que la introducció del castellà es faria amb providències templades i dissimulades, i també amb **"la maior comunicacion que aora abrá obrará mucho en esto, como se ha experimentado en Barcelona mismo, y en Flandes por el concurso de los Militares."**

I efectivament les llesves successives de catalans dins de l'exèrcit han estat discriminades lingüísticament des d'aquelles dates. L'ús de la llengua catalana per part de l'exèrcit espanyol ha estat tan esporàdic durant aquest període històric que de fet és negligible. Ara bé, si que es pot demostrar que el seu ús, quan s'ha fet, només ha estat per obtenir alguna cosa dels catalans. Tenim el cas del General Prim, que als camps de batalla del Nord d'Àfrica (1859-60), va arengar en català els soldats catalans abans d'entrar a la lluita. O també, la crida que feu en llengua catalana l'exèrcit en demanar voluntaris per anar a la Guerra de Cuba (1872), la qual cosa va provocar que la premsa de Barcelona es preguntés: **"¿Es que el Gobierno sólo recuerda que la Lengua Catalana se habla en dilatadas provincias cuando se necesita comprar la sangre de sus hijos por un puñado de oro?"**

Modernament l'ús de la

llengua catalana dins de l'exèrcit ha estat prohibit de forma expressa per l'art. 187 de la Llei de 28 de desembre de 1978 (promulgada un dia després de la Constitució), sobre les Reials Ordenances de les Forces Armades, en el que diu: **"En los actos y relaciones de servicio los componentes de las Fuerzas Armadas emplearan el castellano, idioma oficial del Estado. En actividades militares combinadas o por necesidades técnicas se podran emplear otros idiomas."**

Aquest article ha estat causa perquè molts ciutadans fossin tractats discriminatòriament, fins i tot retornant-los-hi els documents quan eren escrits en llengua catalana. Després de tres anys de brega, el Ministeri de Defensa va ordenar que no es podia obligar el castellà als ciutadans civils, ni a les institucions polítiques, però dins de les casernes ha continuat obligant-se el castellà als soldats per considerar-los components de les forces armades, atès que la llei no ha estat derogada.

El Parlament de les Balears va elaborar la Llei de Normalització Lingüística, i va considerar oportú resoldre aquesta discriminació, redactant l'art. 13.2 que diu: **"Son válides totes les actuacions militars fetes en català a les Illes Balears."** però el Govern Central va impugnar aquest article davant del Tribunal Constitucional el 1986. La sentència de l'esmentat tribunal del 23 de juny de 1988, va declarar nul l'art. 13, per que considerar que **"en ejercicio de una atribución competencial expresa, corresponde en exclusiva al Estado la regulación material del uso de las lenguas oficiales en las Fuerzas Armadas, y le corresponde asimismo, en exclusiva, la fijación de las condiciones y requisitos para la determinación de la validez de los actos de la Administración Militar."** la qual cosa es contradiu amb d'altres veredictes pels quals admetia que les Comunitats Autònomes podien regular la normalització lingüística en tots els àmbits dins del seu territori.

Ens trobem doncs actualment que l'exèrcit espanyol obliga l'ús del castellà als soldats en els actes de servei i en les relacions dins de les casernes, contravenint la pròpia Constitució la qual garanteix que ningú podrà ser discriminat per raó de llengua, ni de nacionalitat, per una banda, i també, per que la Constitució deixa l'ús del castellà com un dret, i no com una obligació.

Davant d'aquestes incongruències, els catalans a més a més dels arguments pacifistes, i de l'amor per la pau, podem exposar altres al·legacions per objectar el servei militar, i és la discriminació lingüística dins de les casernes, atès que tenim prohibit l'ús de la llengua catalana, la qual cosa està contra els Drets de l'Home promulgats per l'ONU i del Conveni Europeu per la protecció dels Drets Humans.

La Insubmissió lingüística arreu, és un dels drets que exigeix la dignitat nacional de Catalunya, i com és notori l'exèrcit espanyol no pot ser una excepció. Si la Constitució no pot obligar la utilització del castellà, car suposaria una conculcació dels Pactes i Convenis Internacionals, cap organisme, ni cap estament de l'Estat tampoc no pot fer-ho dins del territori on el català és llengua pròpia i oficial.

La llengua catalana ha estat perseguida secularment, tant per l'Estat francès, com per l'espanyol. S'ha verificat històricament que la persecució lingüística és el primer pas per anihilar la nacionalitat catalana, en conseqüència, lluitar contra la imposició de la llengua castellana representa aconseguir una alenada de llibertat per la nostra nació; que no volem ser sucursal cultural de ningú; ni subjectes de cap dependència exterior. La Insubmissió lingüística arreu és el primer graó per recobrar la llibertat nacional de Catalunya.

Francesc Ferrer i Gironès és Senador independent dins les llistes del PSC (PSC-PSOE) per la demarcació de Girona.

MATERIAL

LLIBRES

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pp. Preu: 500/400.

L.02 "Informe crítico sobre el servicio militar". Juan A. Herrero-Brasas.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pp. Preu: 470/380

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pp. Preu: 475/400

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pp. Exhaustit.

L.06 "Historia del pensamiento pacifista i no-violento contemporaneo". Eulogio Diaz del Corall. 160 pp. Preu 635/525

L.07 "La objección de conciencia". Xavier Rius. 283 pp. Preu 1.200/900.

CASSETTES

C.01 "Rock anti-mili". La Polla records, Odi Social, R.I.P., etc. Els beneficis obtinguts de la seva venda es destinen a ajut pels insumisos. Preu: 350.

QUINCALLA...

X.01 Xapes "Mili-kk" Preu:100

X.02 "Xapes La Puça". Preu:100.

X.03 Xapes antimilitaristes de ceràmica. Models: "Fusell partit", "casc amb flor", "anagrama pacifista amb fusell partit". Preu 250/225.

X.04 Agulla "Fusell partit". Preu: 150.

SAMARRETES

R.01 Samarreta "Insubmissió". Preu 850/750.

R.02 Samarreta "Fusell partit". Preu 850/750.

DOSSIERS, OPUSCLES...

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu: 150/125

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Llibret. Preu: 75.

F.03 "Ponències Intercomarcal Barcelona Octubre 88". Preu: 150

F.04 Mocadors atrassats. Preu: 200

F.05 "El deure d'objectar". Fundació per la Pau. Diptic. Preu 25.

F.06 Dossier "Proposta del Moviment d'objecció de consciència". Preu: 125.

F.07 "Recull de la legislació espanyola sobre l'objecció". Preu: 125.

ADHESIUS

A.01 "Insubmissió". Preu:25.

A.02 "No anem a la mili. fem objecció de consciència". Preu: 50.

A.03 "Insubmissió. Desobeim la llei d'objecció". Preu: 25.

A.04 "INSUBMISSIO". Disponible en cinc colors. Preu: 25

CARTELLS I POSTERS

P.01 "Insubmissió". Preu: 100.

P.02 "Soldadas? no gracias. CNT". Preu: 100.

P.03 "Fusell: trenca". Preu: 200

P.04 "Casc amb flor". Preu: 200

P.05 Cartells de les diverses campanyes. Preu: 100.

COMANDA DE MATERIAL

-Empleneu la comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
-Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses per correus.

-El total es pagarà contra reemborsament com a única forma de pagament.

-Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que solament se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una quota no inferior a mil pessetes trimestrals.

-Per la gent que no us podeu acollir a aquests preus reduïts us descomptarem un 10 % en les comandes d'un total superior a les 1000 pessetes.

-La butlleta envieu-la al casal de la pau. Cervantes, 2, pral-1. 08002 Barcelona, indicant MOCADOR-COMANDA MATERIAL.

quantitat	referència	títol	import
total			
> 1.000 ptes. 10% dte. per preus no reduïts			
despeses correus			150.-
total			

FULL DE VINCULACIÓ

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça:.....població.....
barri i Dte. postal.....comarca.....
tfn.....data de naixement.....

SITUACIÓ MILITAR:

PARTICIPACIÓ EN EL MOC: **ECONOMICAMENT I/o ACTIVAMENT**

(subratlla els àmbits que més t'interessen)

Treball de comarca, local o barri - difusió de l'objecció - insubmissió - objecció fiscal - publicacions (Mocador) - accions -
jurídic - dona i antimilitarisme - Altres.....

DADES PROFESSIONALS: (Tot allò que saps fer, domines i/o pot ser d'utilitat pel Moviment:

Idiomes, dret, informàtica, música, dibuix, disseny, fusteria, disposar de furgoneta, alpinisme, cuina, contactes
interessants,.....)

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIÓ ECONÒMICA

VOLDRIA APORTAR LA QUOTA DE.....PTES. CADA

TRIMESTRE
SEMESTRE
ANY

Per mitjà de:

domiciliació bancària

ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència de "La Caixa"

(feu-nos arribar una còpia del resguard)

en efectiu o xec al Casal (de 6 a 9 del vespre)

Per domiciliació bancària:

Banc/Caixa.....Agència.....Població.....

Compte/Llibreta núm.....

Banc/Caixa domiciliat al carrer.....núm.....de.....

Jo (Nom i cognoms).....

domiciliat al c/pç.....núm.....de.....autoritzo al

pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a.....de.....de 19.....

(Signatura)

Envia aquest full a: MOC-Casal de la Pau. Cervantes, 2, pral-1. 08001-Barcelona.

VINCULAT

PER LA LLIBERTAT
DELS INSUBMISOS

M.O.C.